ΥΠΟΤΑΞΙΑ ΙΩΑΣΑΦ ΙΩΑΣΑΦΑΙΟΥ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΟΥ
ἐν τῷ μοναστηρίῳ Ξηροποτάμου 31.

ΑΘΣ
21

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Πατερικόν Ἁγ. Ὄρους (Πατερικόν Ἁγ. Ὄρους)

Κώδιξ · Ἁγ. Παλ. 206 · φ. 95.

Διήγησις ὀπτασίας πάνυ ὠφέλιμος ἣν
εἶδεν τις μοναχὸς εὑρισκόμενος εἰς τὸ
φροντιστήριον τοῦ ἁγίου Ὄρους Ἄθωνος τοῦ
1854 ἐν καιρῷ - - - -

Ἀρχ. Ὅθεν ὁπότε τις μοναχὸς - - -

τελ. τὸν ὑπερθαύμαστον ἅγιον Γε-
ώργιον, τὸν ἔξαρχον πάντων τῶν μαρτύ-
ρων, τὸν μέγαν στρατάρχην τοῦ μεγ-
άλου βασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμ-
ῶν ᾧ ἡ δόξα κτλ.

ἀντεγράφη παρ' ἐμοῦ Αὐξεντίου
ἀρχιμανδρίτου Καυσοκαλυβίτου
τῆς Λαυριώτου ἐξ ἀντιγράφου τῇ
1869 Νοεμβρ. 11.

Βλ. τὸ αὐτὸ τῆς ἐν Κωδ. Ἰωασ.
31 σ. 187-254. Τὴν ὀπτασία
εἶδεν ὁ Γέρων Ἰωάσαφ ἱδρυτ-
ὴς καλύβης Ἰωασαφαίων
ἐν Καρουλίᾳ ἐκεῖ εὑρισκόμενος

Διήγησις ὀπτασίας πάνυ ὠφελίμος ὁποῦ εἶδεν τὶς μοναχὸς εὑρισκόμενος εἰς ἓν μονήδριον.

λ.187 Εἰς ἕνα μονήδριον ἦτον τὶς μοναχὸς καταπολλὰ εὐλαβὴς καὶ πρόθυμος, εἰς τὸ ναφυλάττη μὲ πᾶσαν μὲ ἀκρίβειαν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος καὶ ἠγωνίζετο μετόλην του τὴν δύναμιν ποθῶν τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν. Εἶχε δὲ πολλὴν εὐλάβειαν εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ εἰς πάντας τοὺς ἁγίους, ἐξόχως δὲ εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον τὸν μεγαλομάρτυρα καὶ τροπαιοφόρον. Εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν τόσην ἀγάπην, ὅτι σχεδὸν ὁ νοῦς τοῦ ἦτον ἀχώριστος ἀπ'

λ.188 αὐτόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸν Θεὸν ἐγκυπτὴν τῆς σωτηρίας του. Ἀλλὰ μετὰ καιρὸν οὗτος ὁ μοναχὸς νικηθεὶς ἐκ τοῦ δαίμονος τῆς ἀκηδίας ἔπεσεν εἰς τόσην ἀμέλειαν ὁποῦ σχεδὸν ἀμέλησε παντελῶς τὰ χρέη του. Μετὰ δὲ καιρὸν ἔπεσε εἰς τινὰς πειρασμούς. Ἀλλ' ἐνθυμούμενος τὴν προτέραν του κατάστασιν, μὴ δυνάμενος δὲ κατορθῶσαι αὐτὴν εὑρίσκετο εἰς τόσην θλῖψιν, ὥστε ἐκινδύνευεν νὰ πέσῃ εἰς ἀπόγνωσιν. Ἀλλ' ὅμως ὁ πολυεύσπλαχνος Θεός, ὁ γινώσκων τὰ κρύφια τῆς καρδίας, ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, δὲν τὸν ἄφηκε νὰ ἀπελπισθῇ, ἀλλ' ἔδειξεν εἰς αὐτὸν οἰκονομικῶς τὴν ὀπτασίαν ταύτην. Ὄχι ὅτι ἦτον ἄξιος ταύτης, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἄπειρον του εὐσπλαχνίαν, διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, καὶ νὰ τὸν προθυμοποιήσῃ, ἔχει δὲ οὕτως·· Κατὰ τὰς

ἡμέρας τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης τεσσαρακοστῆς, περὶ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ μαρτίου μηνός, τοῦ ἔτους 1834 ἡμέρα πέμπτη τῆς ἑβδομάδος, κυριευθεὶς ὁ ἀδελφὸς ὑπὸ τοὺς λογισμοὺς τῆς ἀπελπισίας. τὸ ἑσπέρας μετὰ βίας ἀνεπαύθη εἰς τὸ κελίον του περὶ δὲ τὴν ἕκτην

λ.189 ὥραν τῆς νυκτὸς ἀφοῦ ἐσήμανεν ἡ ἐκκλησία διὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὄρθρου, ἐσυνόφθη καὶ αὐτὸς καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐστάθη εἰς ἓν στασίδι, ὄντος ἀκόμι ἐσκοτισμένος ὑπὸ τοὺς λογισμοὺς τῆς ἀπογνώσεως.

Ἀρξάμενος δέ οἱ ἀδελφοὶ τὸ μεσονυκτικὸν, ὁ ἄνοθεν ἀδελφὸς ἦλθεν ὀλίγον τι εἰς τὸν ἑαυτόν του, καὶ συλογίζετο τὰ πάθη τοῦ χριστοῦ καὶ ἔλεγεν ἐνεαυτῷ, ὁ ποιητῆς καὶ πλάστης τῶν ἁπάντων θεὸς, ὁ ἄβυσσος τῆς εὐσπλαχνίας, ἡ πηγὴ τῆς φιλανθρωπίας τίνος ἕνεκεν ἐκατεδέχθη καὶ γέγονεν ἄνθρωπος, ἄραγε διὰ νὰ σώσῃ τοὺς δικαίους; οὐχὶ, ἀλλὰ διὰ νὰ καλέσῃ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς λιπὸν ἐγὼ διατὶ ἀπελπίζομαι; μήπος τὸ αἷμα τοῦ χριστοῦ δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἐξαγοράσῃ καὶ ἐμένα; Ταῦτα συλογιζόμενος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔπαυσαν οἱ δεινοὶ λογισμοὶ τῆς ἀπογνώσεως. καὶ ἐκατανύχθη τῇ καρδίᾳ, ἦλθεν θάρρος ὁμοῦ μὲ χαρὰν εἰς τὴν ψυχήν του, καὶ γαλίνη εἰς τὸν νοῦν του, συντριβὴ εἰς τὴν καρδίαν μετὰ μεγάλης κατανύξεως, ὥστε ἔρρεον τὰ δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμὲς του ὡσὰν ποτάμι. Καὶ τότε ἦλθεν εἰς τὴν ψυχήν του μία ὑπερβολικὴ
1190 ἀγάπη εἰς τὸν θεὸν, ὥστε κατέφλεγεν αὐτόν. εἶτα ἦλθεν εἰς τόσον βάθος ταπεινοφροσύνης, ὁ ποῦ σχεδὸν ὑπὸ κάτῳ τοῦ οὐρανοῦ, δὲν εὕρισκεν κανένα κτίσμα νὰ παρομοιάσῃ τὸν ἑαυτόν του μὲ αὐτόν. Τότε μὲ κάπιον μυστικὸν καὶ ἀνερμήνευτον τρόπον ὁσὰν νὰ ἤνοιξεν ἡ καρδία του καὶ ἔγινεν μία ὁδὸς ἀπ' αὐτὴν ἕως εἰς τὸν θρόνον τοῦ θεοῦ. Καὶ τόσω ὁ νοῦς του, ὁ ἐνδιάθετος λόγος, καὶ τὸ πνεῦμα ἐνόθισαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἐπροσηύχετο μεταμεγάλης κραυγῆς τοῦ νοός. καὶ ἐσθάνετο ὅτι ἡ προσευχή του ἐφέρετο ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ, διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς καρδίας. εἰς δὲ τὴν προσευχὴν τοῦ ποτε μὲν ἔλεγεν εὐχὴν κύριε ἰησοῦ χριστέ. ποτὲ δὲ τινὰ λόγια κατανυκτικά. Προσευχόμενος τοιουτοτρόπος ἦλθεν εἰς τόσην ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον ὥστε παρεκάλει θερμῶς ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν θεὸν ὅτι αὐτὸς μὲν νὰ κολασθῇ, οἱ δὲ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ σωθοῦν, ἐξόχως οἱ ἐχθραίνοντες αὐτόν. τότε ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς καρδίας του, ἐσκίρτα ἡ ψυχὴ του ἐν ἀγαλλιάσει·:· Ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἦτον ἔτι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἔβλεπε τὸν
91 ἑαυτόν του, ὅτι ἦτον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς ἀνανινώσκοντας τὴν ἀκολουθίαν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΤΡΩΝ

Ἔπειτα δὲ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἵσταται ὄρθιος ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἐ-
νέργειαν τῆς καρδιακῆς καὶ ἀδιαλείπτου προσευχῆς, κατέβασε τὸ στά-
σίδιον καὶ ἐκάθισε. τότε δὲ ἐκυριεύθη ἡ ψυχή του ἀπὸ ἕνα ὑπερβολικὸν
ἔρωτα, καὶ ἀγάπην θεικήν, ὥστε δὲν ἐδύνετο πλέον νὰ ἡσυχάσῃ ἀλλ'
οὐδὲ νὰ ἀναπαυθῇ εἰς τὴν γῆν. Τότε πλέον δὲν ἐφοβεῖτο τὴν κόλασιν, ἀλλ'
οὐδὲ τὸν θεόν, ἐφοβήτο. διότι τὸν Θεὸν ἠγάπα ὀλοψύχος καὶ εἶχε μεγά-
λην παρρησίαν πρὸς αὐτόν. ἐπειδὴς ἡ πολλὴ ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν
φόβον. Κυριευθεῖσα λοιπὸν ἡ ψυχή του ἀπὸ τοιαύτην ἀγάπην, δὲν
ἐδύνετο πλέον οὔτε τὴν εὐχὴν νὰ εἰπὴ, οὔτε ἄλλην προσευχήν. εἰμὴ
μόνον ἐσθένετο εἰς τὴν ψυχὴν του ἕνα ἔρωτα, μίαν ἀγάπην θεικὴν κα-
ταφλέγων τὴν ψυχὴν του καὶ τὴν καρδίαν. ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἦτον κο-
λυμένη εἰς τὸν Θεόν, καὶ αὐτὸν μόνον ἐφαντάζετο νοερὸς ἐν πολλῇ
κατανύξει, καὶ μεγάλης ταπεινοφροσύνης. Ταῦτα πάντα εἶναι ση-
μεῖα τῆς ἀλιθηνῆς νοερὰς καὶ καρδιακῆς προσευχῆς ⁝ Μετὰ δὲ ταῦτα
192 ἐφνιδίος ἠρπάχθη καὶ ἦλθεν εἰς ἔκτασιν. τότε πλέον δὲν ἔβλεπε τὴν Ἐκκλη-
σίαν, οὔτε τοὺς ἀδελφούς, ἀλλ' οὐδὲ ἤκουεν τὰ λεγόμενα. Εὑρέθη δὲ μέσα
εἰς μίαν μεγίστην καὶ ὑπὲρ ὡραιοτάτην πεδιάδα. ⁝ τῆς τὸ κάλος ⁝ ἦτον
ἀμήχανον καὶ ἀνεκδιήγητον, τὸ κάλος καὶ τὴν ὡραιότητα αὐτῆς
εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδοθῇ εἰς γραφὴν, οὔτε δύναται διηγηθὴ ἀν-
θρωπίνη γλῶσσα. ἥτις ἦτον στολισμένη μὲ διάφορα ἀνθηρὰ καὶ
φοτοσκεύαστα δένδρα, τὸ ἔδαφος ἐκείνης τῆς γῆς ἦτον κατασκευα-
σμένη ἀπὸ φῶς. καὶ ὅλη ἐκείνη φωτινὴ ἡ γῇ εἶχεν ἐπάνω της κάθε
γένος ἄνθη καὶ λουλούδια στολησμένη, καὶ αὐτὰ ἀπὸ φῶς κατα-
σκευασμένα, εἰς διαφόρους μορφὰς καὶ χρώματα. ἐφύσα δὲ καὶ
λεπτότατος ἄνεμος καὶ ἔγερνε ὀλίγον τὰ ἄνθη ἐκεῖνα καὶ ἔκαμναν
πικοίλα χρώματα, ἐξ αὐτῶν δὲ ἐξήρχετο τοσαύτη εὐωδία ὥστε
ὅλοι ἐμέθησαν μέθην πνευματικὴν, εἰς δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον δὲν ἐφώ-
10 θύμει ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐωδίας
τιζε οὕτως ὁ αἰσθητὸς ἥλιος, ἀλλὰ ὅλος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτον κατα-

σκευασμένος ἀπό φῶς, ἦτον αὐτόφωτος, καί τό φῶς ἐκεῖνο ἦτον πολλοί περισ-
σότερον καί λαμπρότερον τοῦ ἡλίου.:- Μέσα εἰς τήν πεδιάδα ἦσαν πλή-
193θος ἄνθρωποι περιφερόμενοι ἀπό τό ἕνα μέρος εἰς ἄλλο, ἐνδεδυμένοι μέ
λαμπρὰς καί λευκάς στολάς, καί κατά τήν ἡλικίαν, ὁ καθείς ἔλαμπε ὡς
ὁ ἥλιος. Βλέποντας δέ ταῦτα ὁ ἀδελφός, μετά μεγάλης ἀπορίας ἔλεγεν
ἐν ἑαυτό, ἄραγε τίνα εἶναι τό τοιοῦτον περιβόλαιον, καί ποίοι νά εἶναι
οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι ὁποῦ εἰς αὐτήν περιφέρωνται, καί ἐγώ πῶς καί πόθεν
εὑρέθην ἐδώ; ταῦτα συλογιζόμενος μετά μεγάλης ἀπορίας καί ἐκ-
πλήξεως καί πνευματικῆς χαρᾶς, περιεπάτει καί αὐτός μέσα εἰς τήν
πεδιάδα. Ἀτενήσας δέ τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ μακρόθεν ἐθεώρει ἕνα
τάγμα στρατιωτῶν πολυάριθμον, τοῦ ὁποίου ἀριθμός ἦτον ἀμέτρι-
τοι, τό πλῆθος αὐτῶν ἦτον ὡς τά ἄστρα τά οὐρανοῦ, ἦσαν εἰς διαφό-
ρους μορφάς καί ἡλικίας. ἡ εὐπρέπεια καί ὡραιότης καί λαμπρό-
της αὐτῶν ἀπερίγραπτος, ἦτον καί ἀνεκδιήγητος. εἰς δέ τήν λάμψιν δέν
ἦσαν ὅλοι ὅμοιοι, ἀλλά εἶχον μεγάλην διαφοράν ἕνας ἀπό τόν ἄλλον, ὀντρό-
194 πον εἶναι τά ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. πλήν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦσαν πλέον κατότεροι εἰς
τήν λάμψιν ἦσαν λαμπρότεροι τοῦ ἡλίου. καί εἰς τό ἔμπροσθεν μέρος τοῦ
τάγματος ἦσαν τινές πλέον ἐκλεκτότεροι ἀπό ὅλους, τόσω εἰς τήν ἀνδρεί-
αν, ὅσον εἰς τήν ὡραιότητα καί λάμψιν. Εἰς δέ τήν κορυφήν τοῦ τά-
γματος ἦσαν ἕνας νέος, εἰς τήν ὡραιότητα ἦτον ἀμήχανος, εἰς τήν εὐγένειαν
ἀμίμητος, εἰς τήν ἀνδρείαν ἀνίκητος, εἰς δέ τό κάλος ἦτον ἀπορομοιαστός τήν δέ ὑπερβολικήν αὐτοῦ λαμπρό-
τητα πῶς νά σάς παραστήσω; ἡ πῶς καί μέ τί νά τόν παρομοιάσω; διά νά
καταλάβετε; ἀκούσατε μίαν ἀληθινήν καί θαυμαστήν ὁμοιότητα.
Ἡ σελήνη ὅταν εἶναι σουστόν ἤτι πασέληνος, καί ὁ οὐρανός καθαρός
ξεστεριά, κατά πῶς λάμπει ἡ σελήνη ἐν μέσω ἐκείνου τοῦ μεγάλου χοροῦ,
ὡς καθῶς ξεχοριζει ἡ σελήνη εἰς κάθε πρωτέριμα ἀπό τούς ἀστέρας, οὕτω
ἐξεχόριζε καί αὐτός ἀπό ὅλους εἰς τήν δόξαν, εἰς τήν λαμπρότητα, εἰς τήν
ὑπέρ φυσικήν ὡραιότητα καί ἀνδρείαν, καί ἐγνωρίζετω ὅτι πῶς
195 ἦτον μέγας ἀξιοματικός καί πρῶτος ἀρχιγός τοῦ μεγάλου ἐκείνου πολυαρί-

θμου τάγματος. βλέπον δὲ αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς ἐπλήσθη χαρὰς πνευματικῆς καὶ ἔμεινεν ἐκστατικός. Ἔνας νέος ἀπεκεινοὺς ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τάγματος, εἶπεν εἰς τὸ μέσον τους δεικνῆον τὸν ἀδελφον, ἐτοῦτος ὁ ἀδελφὸς θέλει νὰ ὑπάγει εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἐπιθυμεῖ, πλὴν ὁδηγὸν θέλει. πίος ἀπὸ ἡμᾶς νὰ γένη ὁδηγὸς εἰς αὐτὸν καὶ νὰ τὸν παραστήση εἰς τὸν βασιλέα; Τότε ἐκεῖνος ὁ μέγας ἀξιωματικός, καὶ πρῶτος ἀρχιγὸς τοῦ τάγματος ἀπεκρίθη καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν, ἐγὼ εἶμαι ὁδηγὸς εἰς αὐτὸν, ἐγὼ θέλω τὸν ὁδηγήσει, καὶ θέλω τὸν παραστήση εἰς τὸν βασιλέα, ἐπειδὴς ἔχει ἰδιαιτέραν ἀγάπην πρὸς ἐμέ, μὲ ἐπικαλεῖτε ἡμέρας καὶ νυκτὸς περὶ τοῦτο, καὶ μεσίτην μὲ προβάλλει εἰς τὸν βασιλέα, ἐγὼ ἐγγιητὴς ἐγίνα περὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ ὡς καθῶς γινωσκεται ὅλοι. Ταῦτα εἰπὼν ξεχορισθη
96 ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἦλθεν πρὸς τὸν ἀδελφὸν, καὶ τὸν λέγει μεχαρούμενον πρόσωπον: ἀκολούθειμοι νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν βασιλέα, ὁ δὲ ἀπεκρίθη μετὰ σεμνότητος, παρακαλῶσε ἄφες με ὧδε, ἐγὼ τί ἄνθρωπος εἶμαι νὰ ὑπάγω εἰς τὸν βασιλέα; καὶ τί με θέλει ὁ βασιλεὺς; καὶ ποῖος εἶναι ὁ βασιλεὺς ὁποῦ μὲ ἠξεύρει; Τότε μιδιάσας εἶπε πρὸς αὐτὸν, τάχα καμόνεσαι πῶς δὲν ἠξεύρεις ποῖος βασιλεὺς εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ σὲ ἠξεύρει, καὶ μέλλο νὰ σε ὑπάγω πρὸς αὐτὸν; ἡ μῆπος δὲν μὲ γνωρίζεις ποῖος εἶμαι ἐγὼ; ἐπιδὴ δὲ μὲ ἠγάπησας ὁλοψύχος, καὶ μὲ ἐπικαλεῖσαι ἡμέραν καὶ νύκταν, ἰδοῦ ἦλθον: νὰ σε ὁδηγήσω νὰ ὑπάγωμαι εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι μόνον ἀδύνατον εἶναι νὰ σὲ ἀφήσω, μόνον ἀκολούθειμι. Ὁ δὲ ἀδελφὸς μὴ ἔχων τίνα ἀπολογηθή, τὸν ἀκολούθισε, ἐκεῖνος ὑπήγενε ἔμπροσθεν, ὁ δὲ ἀδελφὸς τὸν ἠκολούθει πλησίον. προχοροῦντες δὲ τοῦ ἔλεγεν
197 ὁ λογισμὸς νὰ τὸν ἐρωτήση ποῖος εἶναι ὅστις τοῦ δυμνύει τόσην ἀγάπην διότι ἀμόμη δὲν ἐγνώρισε τὸν ὁδηγὸν του ποῖος εἶναι· πλὴν συστολὴ φερόμενος δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήση, ὅμως ἤλπισε ὅτι θέλει τὸν μάθη μετέπειτα. εἶχε μεγάλην χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἄνεσιν, θεοραντας τὸν πλησίον του. περιπετήσαντες δὲ μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν πάντερπνον καὶ πανευφρόσυνον παράδεισον πολὺ διάστημα, δὲν ἔβλεπων πλέον τινὰ, ἄνθρωπον, μόνον οἱ δύο τους ἦσαν περιπατοῦντες ὀσφρανόμενοι τὴν ἄρρητον εὐωδίαν τῶν πικοίλων ἀνθέον του

παραδείσου κυματιζόμενα ἐκ τοῦ ἀγέμου. περιπατήσαντες δὲ ἔφθασαν ἕως
εἰς τὰ τέλη τῆς πεδιάδος.·. Ἀφοῦ δὲ ἐπέρασαν τὴν ὡραιοτάτη ἐκείνην πε-
διάδαν, ἦτον ἕνα μέγα τυχόκαστρον καταπολλὰ ὑψηλόν, κατασκευασμένον
ἀπὸ τολύτιμα λιθάρια φωτεινὰ καὶ ποικιλόχροα ἐξαστράπτον ὑπὸ τὰς
198 ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. καὶ περιτριγήριζεν ὅλην ἐκείνην τὴν πεδιάδα. εἰς δὲ τὸν
τύχον ἦτον μία πόρτα στενὴ καὶ ὑψηλή, εἰσέβησαν ἀπ' αὐτήν, καὶ ἤλθων
εἰς μίαν στενοτάτην ὁδόν, ἥτις ἦτων πολλὰ μεγάλη κατὰ τὸ μῆκος διά-
στημα, ὅπου δὲν ἐφέγγετο τὸ ἄκρον της, καὶ ἀπὸ τὰ δύω ἦτον ὡσὰν τοῖχη
ὑψηλά, τὸ δὲ πλάτος αὐτῆς τόσο στενὸ ἦτον; ὥστε ὁ ἄνθρωπος μόλις
καὶ μετὰ βίας ἐδύνετο νὰ περάσῃ. ἦτον καταπολλὰ σκοτεινὸς καὶ
ἀπαραμίθητος. ἀπὸ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν λαμψιν τοῦ ὁδηγοῦτου ἔλαμ-
πεν ὁ τόπος καὶ ἔβλεπον. ὁ δὲ ἀδελφὸς ἄρχησε νὰ φοβᾶται καὶ νὰ
δειλιάζει, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον του ἐκλαυτικός. Βλέποντας δὲ αὐτὸν ὁ ὁδη-
γός του τεταραγμένον, ἐστάθη ὀλίγον, καὶ τὸν ἐπίταξεν μὲ βλέμμα ἱλαρὸν καὶ
γλυκύτατον, καὶ ὕπε πρὸς αὐτόν. διατί ἀδελφὲ εἶναι τεταραγμένη ἡ ψυχή-
199 σου καὶ ἔμφοβος; διατί κυριεύεται ἀπὸ τοιαύτην ἀμέλειαν, ὥστε διασπο-
ρίζεται ὁ νοῦς σου ἐνθεν κακεῖθεν, καὶ δὲν προσέχει εἰς τὴν μελέτην τοῦ
ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ἢ δὲν ἠξεύρεις πόσον ἔνημίαν ἔχει ὁ ἄν-
θρωπος ὅταν ἀμελήσῃ αὐτὴν τὴν εὐχὴν καὶ μίαν καὶ μόνην του ἀνα-
πνοήν; Καὶ πάλιν πόσον ὄφέλειαν ἔχει καὶ τὶ χαρίσματα λαμβάνει ἐκεῖ-
νος ὁποὺ μελετᾷ τὸ κοσμοσωτήριον ὄνομα τοῦ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ
τοτρὸς πάντοτε. Πίστευσόν μοι ἀδελφέ, ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος θέλει ἐλευ-
θερωθεῖ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ ἀπὸ ἁμαρτίαν, καὶ θέλει γένη κατοικητή-
ριον τῆς Ἁγίας Τριάδος. θέλει φθάσῃ καὶ εἰς τὴν τελείαν ἀγάπην. Ζῆς
ὁποίας ἀγάπης μέρος τὶ ἐδοκίμασες καὶ ἐσὺ καὶ ἐσθάνθης τὴν γλυκύτη-
τα αὐτῆς διὰ τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ θεοῦ. διατί λοιπὸν ἀμέλησες, καὶ ἀμε-
200 λεῖς τὸ ἔργον τοῦτον; ἕως πότε θὰ ἶσε εἰς τὸν βαθὺ ὕπνον τῆς ἀμελείας
καὶ δὲν ἐγήρεσες; ἐνθυμήσου ἀδελφὲ τὴν προτέραν σου διαγωγήν, τὴν
ὁποίαν παντελῶς ἀμέλησες. μήπως ὁ θεὸς δὲν σὲ ἐδίδαξεν τὸν τρόπον

ὅταν ἔβαλες τὴν ἁγίαν παρθένον καὶ θεοτόκον, καὶ ἐμὲ μεσίτας καὶ ἐγγυητὰς τῆς σωτηρίας σου; μῆπος δὲν σὲ ἀξίωσεν νὰ εὕρης ὁ δηγοὺς πρὸς πληροφορίαν καὶ βεβαίωσιν τούτου; δὲν ἐνθυμήσε τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ ἀγάπην ὁποῦ ἔδειξεν ὁ θεὸς εἰς ἐσένα; σὺ δὲ ἐπροτήμησες τὴν ἀμέλειαν, μᾶλλον τὴν ἀγάπην αὐτοῦ. Ταῦτα εἰπόν, ἐκατανύχθη ὁ ἀδελφὸς καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἔλεγε τὸ κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ υἱὲ τοῦ θεοῦ ἐλέησόν με. λέγοντας δὲ τὴν εὐχὴν ἐθερμένετο ἡ καρδία του εἰς ἔρωτα καὶ ἀγάπην. Θεκμὴν διότι τόσον μαθαρὰ ἐπροσκύ-
201 χετο ὥστε δὲν ἦτον μανένα πράγμα οὔτε κανένας λογισμὸς νὰ συγχύση τὸν νοῦν του, οὔτε νὰ τὸν ἐμποδίση ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς εὐχῆς. τόσον δὲ ἐβιθήσθη ὁ νοῦς του εἰς τὴν εὐχὴν. καὶ τοσοῦτον δύναμιν ἔλαβεν ἐξ αὐτὴν ὥστε ἐλευθερώθη ἐκ τῆς δηγίας καὶ φόβου ὁποῦ τὸν ἐκυρίευσαν προτέρον. Τότε ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός του καὶ τοῦ εἶπεν, εἶδες ἀδελφὲ τὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν τῆς εὐχῆς; ἐὰν θέλεις νὰ εἶσαι πάντοτε εἰς τοιαύτην κατάστασιν, καὶ ἀγαπᾶς τὴν σωτηρίαν σου, ἔγειρε λοιπὸν ἀπὸ τὸν βαθύτατον ὕπνον τῆς ἀμελείας, καὶ ἐπιχειρίσου πάλιν τὴν προτέραν σου διαγωγήν. ὅλη σου ἡ βιὰ καὶ ὁ σκοπόσου ὅλως νὰ εἶναι αὐτὰ τὸ νὰ φυλάξης ἀπάσας τὰς ἐντωλὰς τοῦ θεοῦ ἀπαρασάλευτα, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐπάγγε-
202 λμα, καὶ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος μὲ τὰ πάσης ἀκριβείας. καὶ ὅλην σου τὴν σπουδήν, καὶ προθυμίαν νὰ βάλης εἰς τὴν νοερὰν καὶ ἀδιάλειπτον μελέτην τοῦ ὀνόματος τοῦ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. καὶ τῆς κυρίας ἡμῶν θεοτόκου. γίνωσκε ἀδελφὲ ὅποιος ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἔχει αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἤγουν τὴν ἀδιάλειπτον καὶ νοερὰν μελέτην τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ πέση ὁ τοιοῦτος εἰς ἁμαρτίαν νὰ παροργίση τὸν θεόν. πρόσεχε καὶ τοῦτο νὰ φυλάξης μὲ ἀκριβείαν, εἴτι ἤθελε σοῦ συμβῆ, ἤκαλα, ἤτε κακὰ καθεκάστην ἡμέραν νὰ ἐξομολογήσε τοὺς λογισμοὺς σου εἰς τὸν πνευματικὸν σου πατέρα. Ταῦτα εἰπόν, ἄρχισαν πάλιν καὶ περιεπάτουν μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν

τόν στενότατον καί σκοτεινόν σοκάκιον, προπορεύομενοι, ἀτενήσας τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τό ὕψος εἶδεν καί ἦτον στραυροί χρυσοί ὁποῦ ἔπε-
203 μπον ἀκτίνας, ἦσαν δέ τό ἕνα ἀπό τό ἄλλο μακράν ἕως ἕνα μίλι διάστημα, ἡ ἀκτίνες ὁποῦ εὔγεναν ἀπό τόν ἕνα εὔθανεν ἕως εἰς τόν ἄλλον, καί μετάς ἀκτίνας τῶν ἐφώτιζαν τά ὑψυλότατα μέρη τοῦ σοκακίου. εἰς τά κάτω μέρη, ἤτι εἰς τήν ὁδόν ἦτον σκότος, διότι δέν ἔφθαναν αἱ ἀκτίνες ἕως κάτω, ἐπειδής τά τύχη ἦσαν κατά πολλά ὑψυλά, καί ὁ δρόμος ἦτον στενότατος ὡς προήπον.

Ὅταν δέ ἤθελαν ἔλθουν ὑπό κάτω τοῦ κάθε σταυροῦ ἐστέκετο ὁ ὁδηγός του καί ἔκαμνε 3 φορές τόν σταυρόν του ἕως ἐδάφους καί ἔλεγεν. Τόν σταυρόν σου προσκυνοῦμεν δέσποτα, καί τήν ἁγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζωμεν. ἔλεγε καί τοῦ ἀδελφοῦ νά κάμη τά ὅμοια, καί ἔκαμνε. περιπατήσαντες ἀκόμι πολύ διάστημα τόπου ἔφθασαν εἰς τό τελευταῖον μέρος ἐκείνης τῆς στενοτάτης ὁδοῦ.
204 ὅταν ἐπέρασαν τό στενότατον σοκάκη καί ἔφθασαν εἰς τό τελαῖον της ἄκραν καί εἶδεν ὁ ἀδελφός ἔμπροσθέν του καί ἦτον ἕνας λάκκος φοβερός, κρημνόδης, καταπολλά σκοτεινός, ἄγριος, ἀπαραμύθητος, ἀνηπόφορος εἰς ὥρασιν, καί τίνα λέγω, ἄβυσσος ἦτον καθολικά, καί κόλασις αἰώνιος τῶν ἀμετανόητων ἁμαρτωλῶν καί ἀσεβῶν, ἐπειδής ἦτον καταπολλά βαθύς, καί σκότος ψηλαφητός ἦτον ἐναυτή, καί διατοῦτο δέν ἔβλεπε τί ἦτον μέσα εἰς αὐτήν. Εἰς τό τελευταῖον μέρος τῆς ἀβύσσου, ἀπέναντι τῆς στενοτάτης ὁδοῦ ὁποῦ ἐστέκοντο, ἦτον ἕνα ὄρος κατά πολλά ὑψηλόν, ὥστε ἡ κορυφή αὐτοῦ ἔφθανεν ἕως εἰς τόν οὐρανόν. καί ἦτον ὅλος φωτεινός καί χαριέστατος, κάτω εἰς τά πρόποδα αὐτοῦ ἦτον ὀλίγη πεδιάδα, ἀναμέσον δε ἐκείνου
205 τοῦ ὄρους καί τῆς στενῆς ὁδοῦ ἦτον ὅλος ἄβυσσος. Εἰς τό μέσον δε τῆς ἀβύσσου, ἦτον ἕνα γεφήρι τρομερόν, διότι ἦτον ὡσάν ἕνα χοντρόν σκηνή, τουτέστι παλαμάρι, μαύρον κατά πολλά, ἡ μιάτου ἄκρα ἐπαιρεοῦτο εἰς τά πρόποδα τοῦ ἀπέναντι ὄρους. ἡ δέ ἄλλη ἦτον εἰς τό τε-

λος τοῦ σοκακίου ὁποῦ ἐστέκοντο αὐτοί. ἀπὸ μέσα δὲ τῆς ἀβύσσου
ἐξήρχετο σφοδρὸς ἄνεμος, καὶ ἐτάραττε τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο γεφύρι
ὀσὰν τὸ φύλον τοῦ δένδρου. Ταῦτα βλέπον ὁ ἀδελφός, ἐξέστη, ἔφριξεν,
ἔγινεν ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, φόβος καὶ τρόμος τὸν ἐκυρίευσαν, ἔμεινεν ἄ-
φωνος, ἐπειδὴ ἐστοχάζετο καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ γεφύρι,
διότι δὲν ἦτον ἄλος τρόπος νὰ μὴν περάσουν. Τότε πάλιν λέγει ὁ ὁδηγὸς τοῦ
πρὸς αὐτὸν μὲ αὐτηρότητα καὶ ἔλεγμον, πάλιν ἐμέλισες τὴν εὐχήν, καὶ
206 διὰ τοῦτο φοβᾶσαι καὶ διλιάζεις τόσον. γίνοσκε ἀδελφέ, οἱ ἀλιθηνοὶ ἐρ-
γᾶται τῆς νοερᾶς καὶ ἀδιαλήπτου εὐχῆς, ἐνταῦθα οὐκ ἔχουσι φόβον τινὰ
ἡδιλείαν. σὺ δὲ δόσμε τὴν χείρασου, ὁ δὲ ἀδελφὸς ἔδοσε τὸ δεξιὸν του
χέρι, καὶ βαστόντας ἀπ' αὐτὴν ἀνέβησαν εἰς τὸ γεφύριον καὶ περιεπάτουν
μὲ πολὺν φόβον καὶ κόπον. Ὅτανδε περιεπάτησαν ὀλίγον διάστημα,
καὶ εἶδεν ὁ ἀδελφὸς τὸ γεφύρι ὁποῦ ἐσίετο δυνατά, ἐξόχος δὲ θεορόν-
τας ἀπὸ τὰ δύω μέση μέσα εἰς χάσμα ἐκεῖνο, καὶ εὑρισκόμενος εἰς κίν-
δυνον νὰ πέση εἰς αὐτήν, δὲν ἐδύνετο πλέον νὰ περιπατήσῃ πρός. Τότε
ἐστάθη ὁ ὁδηγός του καὶ ἐγύρισεν τὸ πρόσοπον του πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε
κάμε τὸν σταυρόν σου τρὶς φοραῖς, καὶ ἐπικαλέσου τὸ ὄνομα τῆς κυρίας
ἡμῶν θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου μαρίας, ἐπειδὴ εἰς τὸν τόπον ἐτοῦτον ἔχει
μεγάλη ἰσχὺ τὸ ὀνομάτης. Ὁ δὲ ἀδελφὸς ἔκαμεν τρεῖς φοραῖς τὸν
207 σταυρόν του, καὶ νοερὸς ἔλεγεν, ὑπεραγία θεοτότε βοήθειμοι. ὅτου
θαύματος! τοσαύτην ἀνδρείαν ἔλαβεν εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ θάρρος,
ὥστε ἀπέρριψε τὸν φόβον καὶ τὴν διλείαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν του τάχι-
στα, καὶ ἔτρεχεν ἐπάνω εἰς τὸ γεφύρι ὀσὰν εἰς τὴν πεδιάδαν, καὶ
μόλον τοῦτο ἔτρεμεν τὸ γεφύρι δυνατὰ καὶ ἐκλονεῖτο ὀσὰν τὸ
φύλον τοῦ δένδρου. μετὰ δὲ ὥραν ἱκανὴν ἔφθασαν εἰς τὰ πρόπο-
δα τοῦ ἀπέναντι ὑψηλοῦ ὄρους. Τότε λοιπὸν ὁ ὁδηγός του ἄφισε
τὸ χέρι του ὁποῦ τὸν ἐβάστα πρότερον, καὶ τὸν λέγει, τόρα πλέον μὴ
φοβᾶται, ἀλλὰ χαῖρε καὶ εὐφραίνου. ὁ δὲ ἀδελφὸς δὲν ἠθέλησε νὰ
τὸν ἀφίση, ἀλλὰ βαστόντας τὸν ἀπὸ τὸ χέρι, περιεπάτουν ἀχόριστοι, πε-
ριπατήσαντα ὀλίγον διάστημα πεδιάδα, ἐπλησίασαν εἰς τὸ ὄρος.

ὁ δὲ ἀδελφὸς ἐστάθη ὀλίγον καὶ ἐθεώρει τὸ ὕψος τοῦ ὄρους καὶ ἔμεινεν ἐκ-
στατικὸς, διότι ἀπὸ τὸ πολὺ ὕψος, δὲν ἐφαίνετο ἡ κορυφή της. ἦτον καὶ κατὰ πολλὰ ἀ-
νύφορος, πλὴν καὶ χαριέστατος ἦτον κατὰ πολλά. ἔπειτα ἄρχισαν καὶ ἀνέβαινων εἰς
τὸ ὕψος περιπατοῦντες. Ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν μέσην τοῦ ὄρους τότε ἐφαί-
νετο ὅλου τὰ μέρη, ἄνω καὶ κάτω καὶ τὰ πλάγια. ἐκεῖ δὲ ἐστάθησαν ὀλίγον καὶ
ἐκύταξαν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ βουνοῦ καὶ ἦσαν ἐστολισμένα μὲ πλῆθος δέν-
δρα ἐλαιόνες ἀσυθαλεῖς, καὶ ἀνθισμένα, ὅλα μὲ ποικίλων χρωμάτων ἄνθη,
ἔφυσα δὲ καὶ λεπτότατα ἄνεμοι, καὶ ἀπὸ τὰ ἄνθη ἐξήρχετο εὐωδίαν ἀνε-
κδιήγητον, καὶ γλυκύτατον. ἐκεῖ δὲν εὑρίσκετο ἄλλο γένος φυτοῦ, εἰμὴ ἐλαό-
τες μόνον, καὶ αὐτὰ δὲν εἶχαν καμίαν ὁμοιότητα μὲ ἐκεῖνα τὰ μήλα,
καὶ φθειρόμενα, ἀλλὰ αὐτὰ ἦσαν ἄφθαρτα, καὶ αἰώνια, φωτεινὰ καὶ
4.909 θεοκάμωτα. ὁμοίως καὶ ἡ γῆ ἐκείνη, δὲν ἦτον ὡσὰν ἐκείνη μὲ χῶμα καὶ πέτρας,
ἀλλὰ ἦτον ὡσὰν ἀπὸ καθαρὸν ἀσήμι ἄσπρον καὶ φωτεινόν, ταῦτα βλέπον
ὁ ἀδελφός, ἐξέστη εἰς τὴν ὡραιότητα τῆς γῆς ἐκείνης, καὶ εἰς τοσαύτην εὐ-
πρέπειαν τῶν φυτῶν. ἔπειτα ἄρχισαν καὶ ἀνέβαιναν εἰς τὸ ὕψος μετὰ
δὲ ὥρας ἱκανὴν ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. καὶ ἐκεῖ βυλο-
γιζόμενος ἐθαύμαζεν, διότι εἰς τόσον ὕψος ἀνύφορον ἐχεδὸν ἕως εἰς
τὸν οὐρανόν, καὶ δὲν ἐκουράσθη, μήτε ἐπέρασεν πολὺς καιρός, ἀλλ' εἰς
ὀλίγον διάστημα τῆς ὥρας ἀνέβησαν. Εἰς δὲ τὴν κορυφὴν ἦτον πε-
διάδα ὡραιοτάτη καὶ θαυμαστή, πλὴν δὲν ἦτον ἐκεῖ ποδός ἡ
φυτά, ἢ ἄνθος βλλὰ ὅλον τὸ ἔδαφος ἦτον στρωμένη μὲ τουβλα χρυσᾶ,
τὸ δὲ κάθε τοῦβλον εἶχεν χρῶμα ξεχωριστὴ ἐδικόν της, καὶ λαμπρό-
τητα. εἰς ἐκείνην τὴν πεδιάδα ὅταν περιπάτησαν ὀλίγον διάστημα
4.910 ἐμπροσθέν τους ἐφάνη μέγα τυχόκαστρον κατὰ πολλὰ ὑψηλόν, ἡ ὁ-
ποία δὲν ἦτον κτισμένη μὲ πέτρας καὶ ἄσβεστον, ἀλλὰ ἦτον ἀπὸ
καθαρὸν χρυσίον, λάμποντα ὑπὲρ τὸν ἥλιον. καὶ εἰς τὴν μέσην τοῦ
κάστρου ἦτον μία πόρτα ὑψηλὴ κατὰ πολλὰ καὶ πλατεῖα, κατασκευα-
σμένη ἀπὸ τὰ πολύτιμα λιθάρια, μὲ τέχνην ἀκατανόητον, ἡ ὁποία
ἦτον ἀνωτέρη. Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν θύραν, ἐστάθησαν ἐμπροσθέν-
της, καὶ ἔκαμαν τρεῖς φορὰς τὸν σταυρὸν τους καὶ εἰσέβησαν μέσα

ἀπό τήν θύραν. Τότε βλέπει καί ἦτον μία μεγίστη πεδιάδα, τό μέγεθος αὐτῆς
ἦτον ὡσάν τό στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, τήν ὡραιότητα καί τό κάλλος αὐτῆς
ποῖος δύναται νά τήν παραστήση; ἀνθρωπίνη γλώσσα δέν δύνετε νά τήν
διηγηθή, οὔτε νοῦς ἀνθρώπου δύνατε νά τήν καταλάβη ἀλλ' οὐδέποτε ἀνέ-
.211 βη εἰπί καρδίας ἀνθρώπου ὅλη ἐκείνη ἡ μεγάλη πεδίας ἦτον ἕνα χύρον
περιτυχησμένη μέ κάστρον λίαν ὑψηλόν, τά δέ τοίχη αὐτῆς ἦτον ἀπό
καθαρόν χρυσίον, τό χρώμα ἐκείνου τοῦ χρυσίου ὁ μίαζεν ὡσάν τάς
ἀκτίνας τοῦ ἡλίου καί εἰς κάθε μία πήχη διάστημα, εἶχεν ζονάρια
ἀπό πολύτιμα, καί πολυτελῆ λυθάρια, συναρμοσμένα μέ τέχνην ἀ-
κατανόητον. Καί τό ἔδαφος ὅλης τῆς πεδιάδος ἦτον ἐστρομένη, ἀπό
πολύτιμα, καί πολυτελή λυθάρια, μέ τέχνην ἀκατανόητον. μέ μι-
χανήν ἀμίχανον. μέ κάλλος θαυμάσιον, καί κάθε λιθάρι ἀπό αὐτά
εἶχε ξεχωριστήν βαφήν, καί χρώμα ἐδικόντης, καί λαμπρότητα. καί
κάθε ἕνα ~~αὐτά~~ ἀπό αὐτά ἔλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος. Εἰς ἕνα μέρος τῆς πεδιά-
δος ἦσαν πολλά φυτά, ἤτι δένδρα. ὁ ἀριθμός αὐτῶν ἦτον ὡς τά ἄστρα
1.212 τοῦ οὐρανοῦ, ἦσαν δέ καταπολλά ὑψήκομα, καί ὅλα εἰς ἐν ἀνάστημα.
καί ἦσαν φυτευμένα μέ τέχνην καί σοφίαν ἀκατανόητον, διότι ὁ
ἀρχιτέκτον, καί ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καί πάτρός τά ἐφύτευσεν. δέν ἦ-
σαν ἄτακτα, ἄλλα μέσα, ἄλλα ἔξω, ἄλλα κοντά καί ἄλλα ἀνάργια ἀ-
νακατομένα. ἀλλά ἦσαν φυτευμένα μέ τάξιν καί μέτρα καί
γραμμήν ὅλα εἰς ἐν διάστημα ἦσαν δέ διαφόρων ἡδῶν φυτά, τά ὁποῖα
ἀνθρωπίνη γλώσσα δέν δύναται νά τά ἀπαριθμήση. ἄλλα μέν ἀπ' αὐτά
ἦσαν ἀνθισμένα. ἄλλα δέ ἦσαν στολισμένα μέ ὑπερφυσικούς καί
ἀκατανόητους καρπούς, καί ἄλλα ἦσαν μόνον μετά φύλλα στολι-
σμένα. ὅλα τά φυτά αὐτά τοῦ παραδείσου, ἦσαν ἀπό φῶς. ἡ ὅρασις
αὐτῶν ἦσαν ὅμοια μέ τάς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, πλήν εἶχαν διάφορα χρώμα-
τα καί μορφάς, ὁμοίος καί τά ἄνθη, καί οἱ καρποί, καί τά φύλα των ἦσαν ποι-
.213 κιλόχρωα, ποικιλόμορφα, ἀρωματοσύνθετα καί φωτοσκεύαστα.

Καὶ εἰς ἄλα μέρη τοῦ παραδείσου ἦσαν φυτευμένα λουλούδια, τὸ πλῆθος αὐτῶν καὶ ἀριθμὸς ἦτον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τολμῶ εἰπὴν, κάθε ἐν λουλούδι ἀπ' αὐτὰ εἶχεν ξεχωριστὴν βαφὴν, καὶ χρῶμα, καὶ μορφὴν, καὶ εὐωδία, καὶ λαμπρότητα. ἦσαν δὲ φυτευμένα καὶ αὐτά, μὲ μεγάλην ἐπιτηδιότητα, καὶ σοφίαν ἀκατανόητον, διότι ἦσαν φυτεύμα, ἀραδικὰ μὲ γραμμὴν καὶ μέτρα εἰς ἐν διάστημα τὸ ἕνα τὸ ἕνα, ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ὅλα ἦσαν εἰς ἐν ἀνάστημα. καὶ ὅλα τὰ λουλούδια αὐτά, ἦσαν κατασκευασμένα ἀπὸ ἀκτίνας φωτὸς, μὲ τρόπον θαυμάσιον καὶ ἀκατανόητον, καὶ ἀνερμήνευτον. Καὶ ἄλλα μέρη τοῦ παραδείσου ἦσαν χωρὶς φυτὰ, καὶ ἐφένετο τὸ ἔδαφόντης ἐξαστράπτον ὑπὲρ τὸν ἥλιον. Ἄνωθεν τοῦ παραδείσου, δὲν ἦτον ἐτούτος ὁ οὐρανὸς, ἤγουν
λ. 214 τὸ στερέωμα, ἀλλὰ ἦτον ἄλλος οὐρανὸς πύρινος, ὡς καθὸς εἶναι ὁ δόσκος τοῦ ἡλίου, ἔτζη ἦτον ὅλος ὁ οὐρανὸς, καὶ ἐπταπλασίος λαμπρότερος τοῦ ἡλίου. Ἄνωθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐξήρχετο ἀκτῖνες θαυμασταῖς, κάτω εἰς τὸν παράδεισον, καὶ ἐλαμπρύνετο περισσότερον. Ἀπὸ δὲ τὸν θαυμαστὸν καὶ περίδοξον ἔδαφος τοῦ παραδείσου, καὶ ἀπὸ τὰ περικαλὴ, καὶ χρυσὰ πολύτιμα λιθαροσύνθετα, καὶ ἡλιόμορφα τύχη αὐτῆς, καὶ ἀπὸ τὰ ἡλιοστάλακτα, ἀρωματοσύνθετα, πυρίμορφα, πολυόνυμα πικοιλόμορφα καὶ πικοιλόχρωα, φυτὰ, δένδρα, ἄνθη, φύλα, καρποὶ, καὶ λουλούδια αὐτῆς, ἐπέμπετο ἀκτίναις θαυμασταῖς εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐλαμπρίνετο ὁ οὐρανὸς περισσότερον. αἱ ἀκτίναις ὁποῦ ἐπέμπετο ἐκ τοῦ παραδείσου, ἦσαν πικοιλόμορφα, καὶ πικοιλόχρωα, καὶ διὰ τοῦτο ὅλος ὁ
λ. 215 οὐρανὸς ἐφένετο ὡς ἄλλος παράδεισος, μὲ πικοίλα χρώματα, ὁμοία τοῦ παραδείσου. καὶ ἀπὸ ἄνωθεν ὡς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἐξήρχετο ἕνας γλυκὺς, καὶ λαμπρότατος ἄνεμος, καὶ ἐκιμάτιζε τὰ λουλούδια, καὶ τὰ ἄνθη τῶν φυτῶν, τοῦ παραδείσου. καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξήρχετο τοσαύτη εὐωδία γλυκυτάτη ὥστε ἐμεθίσθη ὁ ἀδελφὸς μέθην πνευματικὴν, καὶ ἐπλήσθη ἡ ψυχή του χαρὰς καὶ ἀγαλίασις, ἀπὸ

ἀπό δέ τήν χαράν ἐκείρτα εὐφραινόμενος, καί εἶμεν ἐξαστικός βλέπον-
τας τά ἀθέατα ἐκείνα πάλη τοῦ παραδείσου ἃ ἐτίμασεν ὁ θεός τοῖς ἀγα-
πῶσιν αὐτόν, καί αἰχμαλωτίζετο ἡ ψηχή του διά τά μήνη ἐκεί. τότε τόν
λέγει ὁ ὁδηγός του διατί ἔμεινες ἐξαστικός εἰς ταῦτα ὅπου βλέπεις; ἀπόμι
ἔχεις παίδιη καί ἄλλον τόπον ἐνδοξότεροον, καί ἄλλα πράγματα θαυ-
μαστότερα, ἔπιτα θέλεις ἰδή καί τόν βασιλέα τῆς δόξης. ταῦτα ἐμι-
λοντας περιεπάτουν, χαιόοντες καί εὐφραινόμενοι. μέσα εἰς τόν πα-
.216 ράδεισον τῆς τρυφῆς, ὅδε ἀδελφός ἀτενίσας τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ
ἐμπροσθεν του ἐτεόρει μία μεγάλη παρεμβολή ὁσίων, ἐνδεδυμένοι
ἐχῆμα καί ἱμάτια παλογερικά, οὐχί δέ μαύρα; ἄλλα ἐριθρόχρωα,
ἀστραπόμορφα, ἐξαστράπτον ὑπέρ τάς ἡλιακάς ἀκτίνας, τά δέ
πρόσωπα αὐτῶν ἔλαμπαν ὑπέρ τόν ἥλιον, τό εἶδος καί ἡ ὡραιότης
αὐτῶν ἦτον ἀπαζαγόητον καί ἀπερίγραπτον, τινές δέ ἦσαν κατά
πολλά νέοι, ἐχεδόν πάσης ἡλικίας, ἄνθρωποι ἦσαν ἐκεί, εἰς λαμπρό-
τητα καί δόξαν εἶχαν μεγάλην διαφοράν ἕνας ἀπό τόν ἄλλον, ὡς οἱ
ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ. εἰς δέ τήν ἀρχήν τῆς παρεμβολῆς, ἦσαν τινές
γηραλέοι ἐκλελεγμένοι ἀπό ὅλους εἰς τήν δόξαν, καί ἦσαν ἀρχηγοί
τῆς παρεμβολῆς. Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τήν παρεμβολήν ἐκείνην,
.217 οἱ ἀρχηγοί τῆς παρεμβολῆς τῶν ὁσίων ἐκείναν τούς ἐδέχθησαν μέ
τά μεγάλη χαράν, καί τιμή, εἶτα ἐχερέτισαν μεγαλοπρεπῶς
τόν ὁδηγόν τοῦ ἀδελφοῦ, λέγοντες, χαίρους μεγαλομάρτυρι καί
προτεοφόρε Γεώργιε, τοῦ χριστοῦ ἠγαπημένε καί ποθητέ ὁμοίως
τούς ἀντιχερέτισεν, καί αὐτός λέγων χαίρετε καί ὑμεῖς ὅσιοι ἠγα-
πημένοι καί ἐκλεκτοί τοῦ Χριστοῦ. Τότε ἐκεῖνοι οἱ βεβάμιοι γέ-
ροντες, ἐγύρισαν πρός τόν ἀδελφόν, καί μέ ἱλαρόν καί χαρούμε-
νον πρόσωπον τόν ἐδύντηχαν ταῦτα τά λόγια. Τέκνον, ἐάν ὁ ἄνθρω-
πος κερδίση ὅλον τόν μάταιον κόσμον, καί ζημιωθῆ τήν ψυχήν
αὐτοῦ, τί ὄφελος; ἐάν καί ἑκατόν ἔτη ζήσης εἰς τόν κόσμον,

καὶ ἀπολάυσις ὅλλα τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς, κάμνεις καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις ὅ-
λαις τῆς σαρκόσου, καὶ τὰς ἡδονάς, ἀνάγκη εἶναι νὰ ἔλθη ἐκείνη ἡ φρικτὴ
ιδ. 218 ὥρα τοῦ θανάτου. καὶ ὅλη σου ἡ πολυχρόνιος ζωὴ θέλει σοῦ φανῆ
ὡς ὄνειρον καὶ σκιά, τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ. λοιπὸν ἔγειρε ἀπὸ τὸν ὕπνον
τῆς ἀμελείας, καὶ ἐπιχειρήσου πάλιν τὴν προτέραν σου διαγωγήν, καὶ
θέλεις εὐαρεστήσει τὸν θεόν, καὶ ἀξιοθῆς τῆς οὐρανίου μακαριότη-
τος, νὰ χαίρεσαι μὲ ἡμᾶς αἰωνίος. ἐὰν πάλιν θέλεις νὰ περάσῃς τὸν
καιρὸν τῆς ζωῆς σου, ἐν ἀμελείᾳ, καὶ ῥαθυμίᾳ, εἶδες καὶ τὸν λάκ-
κον ὁποῦ ἐκδέχετε, τοὺς ἀμελεῖς καὶ ἀμετανοήτους. μὴ θελήσῃς ὦ
τέκνον νὰ προτιμήσῃς ἐκεῖνον τὸν σκοτινὸν καὶ ζοφερὸν λάκκον
ὑπὲρ ταύτην τὴν μακαριότητα. μὴ προτήσῃς τὴν ἀμέλειαν, ὑπὲρ
τῆς ἀγάπης τοῦ ~~οὐρανίου~~ κυρίου μας Ἰησοῦ χριστοῦ. ἐν θυμήσου
τέκνον, ἀπὸ ποῖον ὕψος ἔπεσες, καὶ ὁποῖα χαρίσματα ὑστερήθης,
καὶ τί ἐζημιόθης; ἔγειρε λοιπὸν ὦ τέκνον μου ἠγαπημένε, καὶ πρό-
σπεσαι εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ θεοῦ, καὶ ἡμεῖς δὲν θέλωμεν παύ-
ιδ. 219 σει παρακαλοῦντες καὶ ἱκετεύωντας αὐτὸν διὰ τὴν ἐδικήν σου
σωτηρίαν αὐτὰ δὲ ὁποῦ βλέπεις καὶ ἀκούεις, οἰκονομία θεοῦ
εἶναι διὰ ἐδικήν σου σωτηρίαν, λοιπὸν πρόσεχε, ἐνθυμήσου τὰ
ὅσα οἰκονόμησεν ὁ θεὸς διὰ τὴν σωτηρίαν σου. ταῦτα εἰπώντες
πρὸς τὸν ἀδελφόν, ἐγύρισαν τὸ πρόσωπον τοὺς πάλιν πρὸς τὸν ὁ-
δηγὸν αὐτοῦ καὶ τὸν εἶπαν Γεώργιε, ἠγαπημένε τοῦ χριστοῦ, λά-
βε ὅλην τὴν φροντίδα αὐτῆς τῆς ψυχῆς, καὶ παράστησέτον εἰς τὸν
βασιλέα, διότι μεγάλη εἶναι ἡ ἐδικήσου παρησία πρὸς αὐτόν.
Ταῦτα εἰπώντες πρὸς αὐτοὺς οἱ ὅσιοι πάλιν χαιρετήθησαν μὲ τὸν
ὁδηγόν τους ὡς καὶ πρώτερον, καὶ οἱ μὲν ὅσιοι ἔμειναν εἰς τὸν τόπον
ὅπου ἦσαν, ὁ δὲ ἀδελφὸς μὲ τὸν ὁδηγόν του πάλιν ἄρχισαν τὴν
ὁδόν τους. Τότε δὲ ἐφοτίσθη ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἐγνώρισεν τὸν ὁδηγόν
ιδ. 220 του ποῖος ἦτον, τουτέστη πῶς ἦτον ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ μεγαλομάρτυς

καὶ τροπαιοφόρος τότε δὴ τότε, ἐπλήσθη ἡ ψυχή του δυπλὴν χαράν, καὶ ἔμεινεν ἐκσατικὸς καὶ ἄφωνος, καὶ ἡ καρδία του ἐφλέγετο ἀπὸ ἔροτα καὶ ἀγάπην τοῦ ὁδηγοῦ του, καὶ ὅλος διόλου αἰχμαλωτίσθη ἡ ψυχή του καὶ ἐπροσκολήθη πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ ἅγιος Γεώργιος παραλαβὸν αὐτὸν ἀπὸ τὴν δεξιάν του χεῖρα, περιεπάτουν ἀμφότεροι χαίροντες. Περιπατήσαντες δὲ ὀλίγον διάστημα, ἀπὸ μακρόθεν τοὺς ἐφάνη μία μικροὶ παρεμβολὴ ὁσίων ὁμοίως καὶ αὐτοὶ ἱμάτια καλογερικὰ ἐφόρουν, ὡς καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι τὰ δὲ ἱμάτια, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτὸν ἔλαμπαν ὑπὲρ τὸν ἥλιον, τολμῶ εἰπὴν, ἔχων μεγαλητέραν δόξαν, καὶ λαμπρότητα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. πλὴν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦσαν πολλὰ ὀλίγοι, συγκρινόμενοι μὲ τὴν πρώτην παρεμβολὴν τῶν ὁσίων.

1.221 Ὁ ἀδελφὸς ἐρώτισε τὸν ὁδηγόν του λέγοντας, ἅγιε Γεώργιε ποῖοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; ὁποῦ ἔχουν τόσην δόξαν καὶ ὡραιότητα; καὶ τί ἐκατόρθωσα εἰς τὴν ζωὴν τους; ὁ δὲ μέγας Γεώργιος ἀπεκρίθη ταῦτα, αὐτοὶ εἶναι τοῦν νῦν καιροῦ μοναχοί, οἱ ὁποῖοι χορὴς ὁδηγοὺς, καὶ χορὶς παραδείγματα μόνον μὲ τὴν ἐδικὴν τοῦι προαίρεσιν ἐμιμήθησαν τὴν ζωὴν τῶν παλαιῶν ὁσίων, καὶ ἐκατώρθωσαν τοὺς ἀρετὰς αὐτῶν, εὐηρέστησαν τὸν θεόν, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἐδόξασεν, καὶ τοὺς ἐτίμησεν ὁ θεός. Ὁ ἀδελφὸς εἶπε πάλιν πρὸς τὸν ὁδηγόν του, καλὰ τὴν σήμερον καθὼς βλέπομεν, ἔλειψεν ἡ ἀρετὴ, καὶ τὰ καλὰ παραδείγματα ἀπὸ τὸν κόσμον. καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νοὶ εὑρίσκονται τοιοῦτοι ἐκλεκτοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν τοὺς γνωρίζωμεν; ὁ δὲ μέγας Γεώργιος λέγει πρὸς αὐτὸν, ἀδελφὲ ὡς καθὼς σὲ εἶπα, οἱ τοιοῦτοι ἐκλεκτοὶ ἄνθρωποι τὴν σήμερον εἰς τὸν κόσμον πολλὰ ὀλίγοι καὶ σπάνιοι εὑρίσκονται, μόλις καὶ μετὰ βίας εἰς τόσα ἔτη, κατὰ καιροὺς ἀντηχὴ νὰ ἐβρεθὴ κανέναι τοιοῦτος, μὲ πολὴν κόπον, καὶ στενοχωρίαν διὰ τοῦτο ἔχουν καὶ μεγάλην δόξαν, καὶ τιμὴν παρὰ θεοῦ, ὡς καθὼς τοὺς βλέπεις. ἀδελφὲ ἤξευρε καὶ τοῦτο, τὴν σήμερον ὅποιος ἤθελε κάμη παραμικρὴ ἀρετὴ, τὸ καταδυναμίντου, καὶ εὐαρεστήση τὸν θεὸν καὶ μὲ τὴν ἀγαθὴν του προαίρεσιν, μέγας

1.222

κληθήσεται ἐδῶ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, διότι ὅπιος ἤθελε κάμη τὴν παραμικρὴν ἀρετὴν, τὸ κάμνει μὲ τὴν ἐδικήν του προαίρεσιν καὶ βίαν, χορὶς ὁδηγὸν καὶ παράδειγμα, καὶ διὰ τοῦτο τὰ δέχεται ὁ θεὸς διὰ μεγάλα, ἐκεῖνα τὰ ὀλίγα καὶ μικράς τους προαιρετικὰ κατωρθόματα καὶ μὴν θαυμάζης εἰς τοῦτο, οὔτε νὰ ἀμφιβάλης, διότι καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ κάμνουν τὰ ὀλίγα καλὰ ἔργα μετὴν προαίρεσιν του, καὶ αὐτοῖ ὀλίγοι
223 εἶναι τὴν σήμερον ἀδελφέ, παντελὸς ἔλειψεν ἡ ἀρετὴ καὶ τὰ καλὰ παραδείγματα ἀπὸ τὸν κόσμον, ἐπλήθυνεν ἡ κακία, ἐπερίσευσεν ἡ ἀδικία ἔλειψεν ἡ ἀγάπη, ἐχάθη ἡ ἀλήθεια. ὁ λόγος τοῦ θεοῦ, ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων ἔπαυσεν. καὶ πολιτεύεται κατάκρησις, ψεῦδος, ὑψηλοφροσύνη, ἔχθρα, ἀπλαχνία, ἀδικίαις, μῖσος, φθόνος, καὶ ἄλλα παρόμοια τούτων ἐπλήθηναν, πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρίοθησαν οὐκ ἔστι ποιὸν ἀγαθὸν, καὶ τὸ χειρότερον οἱ ἐργαζόμενοι τὰ τοιαῦτα, τιμῶνται, ἐπαινοῦνται ἐγκωμιάζοντες, ὡς γνωστικοὶ, καὶ σοφοὶ, καὶ φρόνημοι παρὰ τῶν ἀγνώτων ἀνθρώπων. οἱ δὲ ἐργάται τῆς ἀρετῆς ὡς εἶπον εἶναι ὀλίγοι, καὶ αὐτοὶ καταφρονεμένοι, καὶ ἐξουθενημένοι παρὰ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐφένονται ὡς μοροὶ καὶ ἄγνωστοι. γίνω-
l. 224 σκε ἀδελφέ, εἰς ἐτούτους τοὺς καιροὺς ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τῶν ἁγίων ὡσώζων ζώζου τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν πλὴν καὶ τώρα νὰ μὴν ἀπελπίζεται τινὰς πῶς δὲν εὑρίσκει ὁδηγὸν τῆς σωτηρίας του, ὅποιος κατ' οἰκονομίαν, καὶ φυλάγοντα τὰς ἐντολὰς τοῦ χριστοῦ μὲ ὀρθὸν φρόνημα, ὅστις νουθετεῖ καὶ διδάσκει τὸν λόγον καὶ τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας μὲ ἀπόδειξιν τῶν ἁγίων γραφῶν, τὸν τοιοῦτον ἂς τὸν ἀκολουθεῖ χορὶς ἀμφιβολίαν, καὶ νὰ τὸν ἔχει διὰ ὁδηγὸν τῆς σωτηρίας του. οἱ δὲ μὴ εὑρίσκοντες τοιοῦτον ἂς προσπέση ὁλοψύχος εἰς τὴν κυρίαν θεοτόκον, καὶ βεβαιόνω ὅτι αὐτὴ θέλει γένη ὁδηγὸς εἰς αὐτοῦ, βέβαια θέλει νὰ τοὺς σώση οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ αὐτῆς, πολλὰ γὰρ ἰσχύη δέησις μητρὸς πρὸς, εὐμενίαν δεσπότου.

Ταῦτα δὲ τὰ λόγια συνομίλουν, περιπατόντας μέσα εἰς τὸν παράδεισον τῆς τρυ-
25 φῆς. Μετὰ δὲ τελείωσαι αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐφνηδίος ἔλαμψεν ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ
παράδεισος, ἐπταπλασίος περισσότερον παρὰ πρῶτα. ὁ δὲ ἀδελφὸς εἴμενεν
ἐξαστικός, μὴν ἠξεύρονται πόθεν ἐξεχύθη ἡ τοσαύτη λάμψις. ἀτενήσας τοὺς
ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, βλέπει εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ παραδείσου καὶ
ἦτον ἕνα μέγα παλάτι βασιλικόν, ἡ κάλιον νὰ εἰπῶ πόλις μεγάλη, ἀπὸ τὴν
ὁποίαν πόλιν, ἐξήρχετο ἡ τοσαύτη λάμψις. ἡ πόλις αὕτη ἦτον μεγάλη κατά-
πολλά, καὶ θαυμαστή, τὰ τύχη αὐτῆς ἦσαν κατὰ πολλὰ ὑψηλά, τὸ σχέδιον
αὐτῆς ποῖος δύνατε νὰ τὴν παραστήσῃ; ἡ νὰ τὴν διηγηθή; ἡ κἂν νὰ τὴν κα-
ταλάβη; τὴν ὡραιότητα καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς τίς δύνατε νὰ τὴν διηγηθή;
ἦτον οἰκοδομημένη καὶ κατασκευασμένη, μὲ σοφίαν καὶ γνῶσιν ἀνερ-
226 μήνευτον, μὲ τέχνην ἀκατανόητον, μὲ μιχανὴν ἀμίχανον, μὲ κάλλος θαυ-
μάσιον, ὅλη ἡ πόλις ἦτον γυάλληνον, κρησταλένιον, καὶ διατοῦτο ὅλης τῆς
πόλεως ὅλα τὰ μέρη, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, ἀπὸ μακρόθεν μὲ τρόπον θαυμά-
σιον ἐφένετο καταλεπτός. τὸ δὲ κρύσταλον ἦτον λαγαρισμένον φῶς, λε-
πτότατον καὶ λίαν καθαρόν, μὲ διάφορα καὶ ποικίλα χρώματα ὁ
ἀρχιτεχνήτης αὐτῆς τῆς πόλεως εἶναι ἡ σοφία ὁ ὑϊὸς καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.
(ἐθεμελίωσεν αὐτὴν ὁ ὕψηστος, δεδοξασμένα ἐλαλήθη περίσου ἡ πόλις
τοῦ Θεοῦ) αὐτὴ ἡ πόλις εἶναι ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ. εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν
εἶναι ἡ ἐκκλησία τῶν προτόκων. ταύτην τὴν πόλιν ἑτίμασεν ὁ
χριστός, διὰ τοὺς πιστεύσαντας, καὶ ὁλοψύχος, ἀγαπήσαντας αὐτόν.
ὁ δὲ ἀδελφὸς ὡς εἶδεν ἐφνηδίος ἐμπροσθέν τοῦ τὴν τοιαύτην θαυμα-
1.227 στὴν καὶ περίδοξον πόλιν, ἐξέστη, ἐθαύμασεν, ἔμεινεν ἄφωνος, μό-
λις δὲ μετὰ βίας ἐδυνήθη καὶ εἶπεν πρὸς τὸν ὁδηγόν του, ἀδελφὲ Γεώ-
ργιε, τί εἶναι ἡ πόλις αὕτη ἡ μεγάλη καὶ θαυμαστή; ὁ δὲ ἀπεκρίθη
καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, αὐτὴ εἶναι ἡ καθέδρα καὶ παλάτιον τοῦ βα-
σιλέως ὁπού μέλλο νὰ σε ὑπάγω. Πηγενάμενοι δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν
πόλιν, καὶ ἐστάθησαν εἰς τὴν θύραν αὐτῆς, ἡ ὁποία ἦτον ἀνηκτή, ἦτον

μεγάλη καὶ κατὰ πολλὰ ὑψηλή, κατασκευασμένη μὲ τέχνην καὶ σοφίαν
ἀνεκδιήγητον. ἄνωθεν τῆς θύρας ἦτον σταυρὸς μέγας ἐξαστράπτον ἔκαμαν
τοὺς σταυροὺς τους τρεῖς φορεῖς ἔμπροσθεν τῆς θύρας καὶ εἰσέβησαν μέσα
καὶ ἦλθαν εἰς ἕνα μέγα προαύλιον, ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἐφέγγετο ὅλα τὰ μέρη τοῦ
248 παλατίου. τὸ ἔδαφος τοῦ προαυλίου ἦτον ἀπὸ φῶς λεπτότατον καὶ
καθαρόν, κρυσταλλοειδεῖ, τὸ δὲ χρῶμα τοῦ κρυστάλλου ἐκείνου ἦτον πορφυ-
ρᾶ καὶ ἀπὸ τῆς πολλῆς λαμπρότητος, ἐφέγγετο ὡς φλόγα πυρός. μέσα δὲ
εἰς τὸ προαύλιον ἦσαν ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι, πάσης ἡλικίας, οἱ ὁποῖοι
ἦσαν εἰς μεγάλην δόξαν. εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ προαυλίου ἐφέγγετο
μέγας ναός, περικαλλὴς καὶ περίδοξος. ὁ δὲ Ἅγιος Γεώργιος, ἔλαβεν τὸν ἀδελ-
φόν του ἐκ τῆς δεξιᾶς χειρός, καὶ περιεπάτουν μέγα εἰς τὴν αὐλήν, εἶτα
ἦλθαν εἰς μίαν μεγάλην πόρταν, περάσαντες αὐτὴν, ἦλθαν εἰς μίαν μεγάλην
καὶ ὡραιοτάτην σάλαν, ἡ σάλα ἐκείνη ἦτον πλησίον τοῦ ναοῦ εἰς δὲ τὸ
ἀνατολικὸν μέρος τῆς σάλας ἦτον μία πόρτα, μεγάλη καὶ ὑψηλή, ἦτον δὲ
πλεμένη, ἡ πόρτα ἐκείνη ἦτον κατασκευασμένη, μὲ τέχνην καὶ σοφίαν
249 ἀκαταλήπτου, τὴν ὁποίαν ἰδὼν ὁ ἀδελφός, ἔφριξεν, ἔμεινεν ἐκστατικὸς
εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτῆς καὶ ὡραιότητα. ἦτον ἀπὸ ἀκτῖνα φωτός,
με πολυποίκιλα χρώματα, ἀναμέσα δὲ εἰς τὰ κεντήματα, ἦτον ~~σου~~
συναρμοσμένα πολυτελῆ, καὶ πολύτιμα λιθάρια μὲ πολὺν καὶ
μεγάλην ἐπιτηδειότητα. εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς θύρας ἐκείνης, ἦτον
ἱστορισμένος ὁ Χριστὸς, ἐπιθρόνου καθήμενος, ὡς εἰκόνα, μὲ τρόπον
θαυμάσιον καὶ ἀκατάληπτον εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν μέρος ἦταν
ἱστορισμένη ἡ κυρία Θεοτόκος, ἐπιθρόνου καθημένη. Αὐταῖς οἱ δυὼ εἰκό-
νες, τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς παναγίας, ἦσαν ἀχειροποίητα, μᾶλλον εἰπεῖν
ἦσαν ζωγραφισμένα μὲ δάκτυλον Θεοῦ, μὲ τρόπον μυστικὸν καὶ ἀ-
κατανόητον καὶ ἀπερίγραπτον. Μέσα δὲ εἰς τὴν σάλαν ἦτον μία πα-
ραμυθὴ δισμυριόρων, εἰς μεγίστην δόξαν τὰ ἱμάτια των καὶ ἐνδύ-
250 ματα ἦτον καλογερικὸν, ὡς καὶ ἐκεῖνα τῶν ὁσίων, πορφυρᾶ εἰς εἶδος

ἀστραπής. καὶ τὰ χέρια τους ἐβάστουν σταυρόν, καὶ κλάδους, τὰ δὲ πρόσωπα
αὐτῶν ἔλαμπαν ὑπὲρ τὸν ἥλιον τὴν ὡραιότητα καὶ τὸ κάλλος αὐτῶν τίς
δύναται νὰ τὴν διηγηθή; ἡ παρεμβολὴ αὕτη ἦτον, εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη
τῆς σάλας, καὶ ὡς καθὼς ἴδαν τὸν ἅγιον Γεώργιον μὲ τὸν ἀδελφόν, εἰς τὴν
θύραν τῆς σάλας, ὅλοι ὁμοῦ ἔδραμον εἰς προϊπάντησιν αὐτῶν, καὶ
τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἀγάπης. ἐκεῖνοι δὲ ὁποῦ
ἦσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τάγματος, κιτάζωντες πρὸς τὸν ἀδελφὸν
μὲ βλέμμα ἱλαρὸν εἶπαν πρὸς αὐτόν, ἀδελφὲ διατὶ δὲν βιάζεις
τὸν ἑαυτόν σου νὰ ἔλθης ἐδῶ γληρορότερα; διατὶ ἀναπάυεσαι
εἰς ταῖς φροντίδαις τοῦ κόσμου; ἰδοὺ τόσον καιρὸν σε περιμέ-
λ.231 νωμεν εἶτα ἐγήρισαν πρὸς τὸν μέγαν Γεώργιον, καὶ τοῦ εἶπαν ἀδε-
λφὲ Γεώργιε, ἰδοὺ τὸν ἐπίρες καὶ τὸν ἔχεις εἰς τὴν ἐδικήν σου ἐξουσίαν
ποτὲ θέλεις τὸν φέρη ἐδῶ; ἐκεῖνος δὲ τοῦ εἶπεν, ὅταν γιένη τὸ θε-
λημα τοῦ βασιλέως. Καὶ τότε ὁ ἅγιος Γεώργιος μόνος του εἰπήγεν
καὶ ἐστάθη, ἔμπροσθεν τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης θύρας, ἀπέναντι τῆς
ἁγίας εἰκόνος τῆς θεοτόκου οἱ δὲ ὁσιομάρτυρες λαβόντες τὸν ἀδε-
λφὸν εἰς τὴν ἐδικήν τους συνοδίαν, εἰπήγαν καὶ αὐτοὶ ὅλοι ὁμοῦ
καὶ ἐστάθησαν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνος τῆς θεοτόκου μὲ με-
γάλην συστολὴν καὶ εὐταξίαν. Εἶτα μὲ μίαν μελοδικὴν καὶ γλυ-
κυτάτην φωνὴν ἄρχισαν νὰ ψάλουν τὸ ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς
καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ τροπαρίου. ὅταν δὲ ἔψαλαν ἐκεῖνοι, εἰς τὴν καρ-
δίαν τοῦ ἀδελφοῦ ἔδιδαν ἐντύποσιν αἱ λέξεις τοῦ τροπαρίου, καὶ
λ.232 ἤκουεν τὰ λεγόμενα καθαρὰ καὶ ἐπληροφορεῖτο. ὅταν δὲ ἔψαλαν
τὸ τροπάρι ὅλον, τότε ὁ ἅγιος Γεώργιος ἐκράτησε σιμάτου τὸν ἀδελφὸν
καὶ κάμνοντες τρὶς φοραῖς τὸν στραυρόν τους, ἐπροσκύνησαν τὴν
ἁγίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, εἶτα ἐπροσκύνησαν τὴν εἰκόνα ὅλοι οἱ
ὁσιομάρτυρες μετὰ πάσης εὐλαβείας. Καὶ τότε ἀπεκρίθησαν πρὸς
τὸν ἀδελφὸν λέγοντες. ἀδελφὲ αὐτὰ τὰ παράδοξα ὁποῦ βλέπεις, καὶ

ἀκούεις, διά ἐσένα τά ἐκάναμεν, διά νά μή ἔχεις ὑποψίαν εἰς αὐτά ὁποῦ βλέπεις, καί ἀκούεις πῶς ὅτι εἶναι φαντάσματα τῶν δαιμόνων, δέν εἶναι φαντάσματα, ἀλλά εἶναι εὐσπλαγχνίαν τοῦ θεοῦ, διά τήν ἐδικήν σου σωτηρίαν ∴ ταῦτα λέγοντες οἱ ὁσιομάρτυρες πρός τόν ἀδελφόν ἠκούσθη ψαλμοδία θαυμαστή ἀπό τόν ναόν, μέ
.233 γλυκυτάτην μελωδίαν, οὕτω ἅγιος ἅγιος ἅγιος κύριος σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τῆς δόξης σου εἶτα ἔγινεν παύσις τῆς ψαλμοδίας καί τότε παραμέρισαν ὀλίγον ἀπό τήν θύραν, ὅλοι οἱ ὁσιομάρτυρες, μόνον ὁ ἅγιος Γεώργιος μετόν ἀδελφόν ἔμειναν ἀπέναντι τῆς ὑψηλῆς πύλης. τότε πάλιν ἀπό τόν ναόν ἐξῆλθε φωνή γλυκυτάτη, οὕτω λέγουσα, κύριε μεγάλη εἶναι ἡ εὐσπλαγχνίαν σου εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Καί μετά τήν φωνήν αἰφνηδίος. καί αὐτομάτος ἀνεοχθήσαν αἱ πύλαι τῆς θύρας, καί περιεχύθη φῶς ἄμετρον ἔξω εἰς τήν βάλαν καί περιεκύκλοσεν ὅλους. τότε ἀπό ἔξοθεν, ἐθεόρει μέσα μέ ἔκπληξιν ὥραν πολίν. καί ὅσα ἴδεν ὁ ἀδελφός ἐκεῖ μέσα, εἶναι ἀδύ-
.234 νατον νά παραδοθή εἰς γραφήν, διότι ὀφθαλμός οὐκ ἴδεν, οὓς οὐκ ἤκουσεν, οὔτε ἀνέθη πόποτε, ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου. ἀλλ' οὐδέ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δύνατε νά καταλάβη ποσός. Ἴδεν καί ἰδοῦ ἦτον ναός μέγας περικαλῆς καί πανευπρεπῆς. τό δέ σχέδιόν του ἦτον ἀκατανόητον καί ἀνερμήνευτον, ἡ ὡραιότης, καί ἡ εὐπρέπειά του ἐξέπληττε τόν νοῦν καί αὐτῶν τῶν ἁγίων, καί ἀγγέλων. Εἰς τό μέσον τοῦ ναοῦ, ἦτον ἕνας θρόνος, κατά πολλά ὑψηλός, ἔνδοξος, καί ἐπηρμένος, ἐφένετο δέ ὁσάν ἄνθρακα πυρός. καί ἔλαμπε ὑπέρ τόν ἥλιον ἐπάνο δέ εἰς τόν θρόνον ἐκάθετο ὁ βασιλεύς τῶν οὐρανῶν, ὁ κύριος τῆς δόξης. Τριγύρο δέ τοῦ θρόνου ἐπαρεστέκοντο χίλιοι χιλιάδες, καί μύριοι μυριάδες ἄγγελοι καί ἅγιοι, μέ μεγάλην εὐταξίαν. ἐκεῖ ἦσαν τά ἐννέα τάγματα τῶν ἁγίων
.235 ἀγγέλων, ἐκεῖ ἦσαν καί τά τάγματα πάντων τῶν ἁγίων, προφῆται ἀπόστολοι, ἱεράρχαι, ὁ μέγας χορός τῶν μαρτύρων, ὁμολογηταί, ὅσιοι,

ἱερομάρτυρες, ὁσιομάρτυρες, αἱ ἁγίαι γυναῖκες οἱ δὲ ἀρχηγοὶ τοῦ κάθε
τάγμα, παρεστέκοντω πλησίον τοῦ βασιλικοῦ θρόνου τριγύρου, καὶ οἱ λοι-
ποὶ ἑστέκοντω ὄπισθεν αὐτῶν, ὁ δὲ μέγας χορὸς τῶν μαρτύρων ἦτον ἀντι-
κρυ ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως, ἦτον ὁ τόπος τοῦ ἁγίου Γεωργίου εὐκε-
ρος ἐξ δὲ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ θρόνου, σημὰ πλησίον τοῦ βασιλέως ἦτον
εὐκερος τόπος, δεδοξασμένος. ὁ δὲ τόπος ἐκεῖνος, ἀπό μέν τοὺς ἁγίους ἦτον
ὑψηλότερα, ἀπο δὲ τὸν βασιλέα ἦτον ὀλίγον κατότερα ἦτον δὲ τόπος καὶ
1.236 καθέδρα τῆς θεοτόκου πλὴν τῇ ὥρᾳ ἐκείνη δὲν ἦτον ἐκεῖ ἡ θεοτόκος
ὁ δὲ βασιλεὺς ὅπου ἐκάθετο εἰς τὸν θρόνον, ἦτον ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς
χριστὸς ἐνδεδημένος μὲ ἀρχιερατικὴν στολήν. εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν τὸν
ἐφόρει στέφανον ἐκλίθου τιμίου. τὴν ὡραιότητα καὶ τὸ κάλλος
αὐτοῦ τίς ὁδηγήσεται; ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώ-
πων. ἀπὸ δὲ τὴν λάμψιν ὅπου ἐξήρχετο ἀπό τὸ πρόσωπον τοῦ βα-
σιλέως, ἔλαμπαν ὅλα τὰ τάγματα τῶν ἁγίων, καὶ ὅλος ὁ ναὸς καὶ τολμῶ
εἰπεῖν ὅλοι οἱ ἅγιοι ἐφέγγοντω ὡσὰν τὸν ἴδιον θεὸν καὶ βασιλέα εἰς τὴν
λαμπρότητα. τότε δὲ ἐνθυμήθη ὁ ἀδελφὸς εἰρὰ ῥητὰ τῆς θείας γραφῆς,
ὁποῦ παραστέκουν τὴν δόξαν τοῦ παραδείσου, καὶ τὴν λαμπρότη-
τα τῶν ἁγίων μὲ ὅμοιον τρόπον δηλαδὴ οἱ ἅγιοι ἀπὸ τὸν θεὸν ἔχουν τὸ
φῶς καταμέθεξιν, πλὴν λάμπουν καὶ αὐτοὶ ὡσὰν τὸν ἴδιον θεόν. Αὐτὰ
2.37 λοιπὸν ἐνθυμούμενος ὁ ἀδελφός, καὶ βλέπων αὐτὰ ὀφθαλμοφανῶς
ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ θαυμαζόμενος, τὰ ὅσα ἔγραψαν οἱ ἅγιοι τῆς
ἐκκλησίας μας, περὶ τὴν δόξαν τοῦ παραδείσου, τίποτα δὲν ἐδυνή-
θησαν νὰ μᾶς παραστήσουν ὡς καθῶς εἶναι ἐδῶ ἐπειδὴ μεγάλα
μήτον πράγμα δὲν παρομοιάζονται. διότι τὸ φῶς ὁποῦ εὔγαινεν ἀπὸ
τὸν βασιλέα τῆς δόξης, δὲν ἦτον ὡσὰν τὸν ἥλιον ἐτοῦτον ἀλλὰ χίλιοι χι-
λιάδες, καὶ μύριοι μυριάδες ἥλιοι νὰ ἤθελαν λάμψουν, καὶ πάλιν δὲν
ἔλαμπαν τόσον. Τὴν ὡραιότητα καὶ κάλλος τοῦ βασιλέως χριστοῦ.
τὴν λάμψιν τοῦ ἀκτίστου φωτός. τὴν εὐπρέπειαν τοῦ θείου ναοῦ.
τὴν δόξαν τῶν ἁγίων. ποῖος ἠμπόρεσε διηγηθῇ καὶ τὰ διηγηθῇ; ἐὰν ἤθελε

τις νά ἐπιχειρισθῆ διά νά τά διηγηθῆ. ὁ τοιοῦτος ὁμιάζει ὡσάν ἐκεῖνον
ὅπου θέλει νά μετρίση τά ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καί τόν ἀμμον τῆς θα-
238 λάσσης. Καί ἐάν ἤθελαν μαζοχθοῦν ὅλαις αἱ γλῶσσαις ἐάν τά ἄστρα
τοῦ οὐρανοῦ. ὁ ἄμμως τῆς θαλάσσης. καί τά φύλλα τῶν δένδρων
ἤθελαν μετετραποῦν εἰς ἐύλαλες καί ῥητορικαῖς γλώσσαις, πάλιν δέν
ἤθελαν δηγηθοῦν νά διηγηθοῦν ἕνα ὀλίγον τί μέρος τῆς δόξης ἐκείνης.
Ἔξωθεν ἀπέναντι τῆς θύρας ἐστεκάμενος ὁ ἀδελφός, καί βλέπον μέ
ἐκπληξιν τήν δόξαν ἐκείνην, ἐδοῦ καί βλέπει τόν ὁδηγόν του τόν μέ-
γαν Γεώργιον, καί εἰσέβη μετά μεγάλης παῤῥησίας μέσα εἰς τόν να-
όν, καί ὑπῆγενε νά προσκυνήση τόν βασιλέα. εἶτα ἐγύρισε τό πρό-
σωπον του ὀπίσω καί ἴδεν ἐάν ἤρχετο καί ὁ ἀδελφός μαζί του. ὡσάν
εἶδεν ὡς δέν ἤρχετο, ὑπέστρεψε πρός αὐτόν καί τόν λέγει, τί ἐβγέπε-
σε; ἔλα μαζί μου νά προσκυνήσωμεν τόν βασιλέα. ἐτιμαζόμενος
δέ ὁ ἀδελφός διά νά εἰσέβη εἰς τόν ναόν. λέγει ὁ βασιλεύς μεγαλο-
239 φρονος, Γεώργιε, ἄφες αὐτόν ἔξω, δέν εἶναι ἄξιος νά εἰσέβη μέσα, διότι
δέν ἔχει τό ἐνδυμα τοῦ γάμου. ὅταν δέ ἤκουσεν ὁ ἀδελφός ταύτην
τήν ἀπόφασιν, ἐφοβήθη ὀλίγον μήπως καί τόν κατεδικάση, πλήν
πάλιν εἶχε θάρος, ἐπειδή κατά πολλά ἠγάπα τόν θεόν, καί ἡ πολ-
λή ἀγάπη, ἐδίωχνε τόν φόβον. ὁ δέ μέγας Γεώργιος, ἀφίσας τόν
ἀδελφόν ἔξω εἰς τήν θύραν τοῦ ναοῦ, εἰσῆγεν μόνος του πρός τόν βασι-
λέα. Τότε δή τότε, ἐσαλεύθησαν ὅλα τά τάγματα τῶν ἁγίων, καί
ἀγγέλων, προσφέροντες τιμήν μεγάλην εἰς τόν ἅγιον Γεώργιον ὡς μέ-
γαν ἄρχοντα καί ἀρχιστράτηγον τοῦ βασιλέως οὐρανοῦ τά τάγμα-
τα τῶν ἁγίων τόν ἐτίμησαν; ἀλλά καί αὐτός ὁ ἴδιος ὁ βασιλεύς
τῶν οὐρανῶν, καί κύριος τῆς δόξης τόν ἐτίμησεν μετά μεγάλης τι-
240 μῆς. διότι εὐθύς ὅπου ὑπῆγε κοντά του, ἐσηκώθη ὁ βασιλεύς ἀπό
τόν θρόνον καί τόν ἐδέχθη μετά μεγάλης τιμῆς, καί τόν ἐφίλησεν
ἀσπασίαν εἰς τό πρόσωπον. καί πάλιν ἐκάθησεν ὁ δέ μέγας Γεώργιος

βαλῶν τρὶς μετάνοιες ἕως ἐδάφους, ἐπροσκύνησε τοὺς ἀχράντους πόδας τοῦ κυρίου ἔπιτα ἐστάθη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μαρτυρικοῦ τάγματος, ἥτι εἰς τὸν ἐδικόντου τόπον ἔμπροσθεν τοῦ θρόνου τῆς μεγαλοσύνης, καὶ μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ ὕπε πρὸς αὐτόν. Κύριε, ἐνθυμίσου τὸ αἷμα ὁποῦ ἔχυσες ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. ἐνθυμίσου ὁποῦ ἐκατέβης εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ καλέσης τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν. λοιπὸν συγχώρισε καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν, καὶ ὁδήγησέτην εἰς ὁδὸν σωτηρίας. ἄβυσσος εἶναι τὸ πέλαγος τῆς εὐσπλαγχνίας
241 σου δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τὰ ἔργα του. Τότε ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ ὕπε, Γεώργιε, ἡξεύρεις πολλοὶ καλὰ τὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔδιξα εἰς αὐτόν, καὶ τὴν χάριν ὁποῦ τὸν ἔδοσα. τὸ ἐφανέροσα τὰ ἀπόκουφα μυστύρια τῆς εἰλικρινῆς μου ἀγάπης περὶ τῆς ὁποίας πολλοὶ ἄνθρωποι ὑπὲρ ἀγωνίσθησαν εἰς ὅλην τοὺς τὴν ζωὴν καὶ δὲν τὸ ἐπέτυχαν, διὰ τοὺς τρόπους ὁποῦ γνωρίζω ἐγώ. αὐτὸς δὲ ἔχοντας τὴν τοιαύτην ἀκριβὴν χάριν εἰς τὴν ψυχὴν του, τὸ ἐκαταφρόνησεν, προτημώντας τὴν ἀμέλειαν, καὶ τὴν προσπάθειαν τῶν γήϊνων πραγμάτων πάρεξ ἐμέ. διὰ τοῦτο λοιπὸν δὲν εἶναι ἄξιος συγχωρήσεως. Εἶτα ἐκ δευτέρου λέγει ὁ μέγας Γεώργιος ναὶ κύριε, συγχώρησέτον παρακαλῶσε, ἐὰν ὅμως τὸν κρίνης μὲ τὴν δικαίαν σου κρίσιν, εἶναι ἄξιος πεδεύσεως. πλὴν ἂς ὑπερπερισσεύσῃ ἡ χάρις καὶ ἡ εὐσπλαγχνία σου εἰς αὐτὸν αὐτὸν τὰ κρύφια τῆς καρδίας του εἶναι ἐνώποιόν σου. βλέπεις καὶ τὴν προαίρεσιν του, πλήρωσαι τὰ αἰτή-
242 ματα τῆς καρδίας του, καὶ στανικὸς αὐτὸν σῶσαι. ἰδοὺ κύριε, βλέπεις καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ κόσμου, ποῦ εἶναι τώρα τὰ καλὰ παραδείγματα; ποῦ εἶναι οἱ λόγοι σου; ποῦ εἶναι ἡ παρακίνησεις τῶν καλῶν ἔργων; ἐὰν εἶναι καὶ τινὰς νὰ θέλει νὰ κάμη τὸ καλὸν ἐξ ἰδίας του προαιρέσεως, τινὲς πνευματικοὶ καὶ οἱ λεγόμενοι γέροντες τὸν ἐμποδίζουσι, ὁ κάθε εἰς τὸ συμφέροντου κιτάζει πως νὰ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ζήσουν μέ εὐριχωρίαν πλουσιοπαρόχος ὡσάν τά ἄνθη. διά τοῦτο
παρακαλῶ σε κύριε, διδαξέτον νά ποιή τό θέλημά σου ὁδήγησέ-
τον εἰς ὁδόν σωτηρίας. κυβέρνησον ἐν εἰρήνη τήν ζωήν του, ποίη-
σον αὐτόν κληρονόμον τῆς βασιλείας σου. ναί κύριε ἐπάκουσον
μου οὐδέν γάρ ἀδύνατον τῆς βασιλείας σου. Ὁ δέ βασιλεύς ἀπο-
κριθείς εἶπεν, Γεώργιε ἡ γαπημένε μου, ναί βλέπω τήν κατάστα-
243 σιν τοῦ κόσμου, ὅτι οἱ λόγοι μου ἔπαυσεν ἀπό τά στόματα τῶν ἀνθρώ-
πων, καί ἀντί τούς λόγους ἔχουν τήν κατάκρισιν, ἀντί τῆς ἀγάπης
ἔχουν τό μῖσος καί τήν ἔχθρα, ἀντί δέ τῆς δικαιοσύνης, ἔχουν τήν
ἀδικίαν. ἐχάθη ἡ ἀλήθεια. ἔλειψεν ἡ ταπεινοφροσύνη. περίσσευσεν
ἡ κακία. ἀρσενοκοιτίες, πορνίαις καί μηχίαις ἐμολύνθη ὁ κόσμος.
ταῦτα ὄχι μόνον κοσμικοί ποιούσιν ἄνδρες τε καί γυναῖκες; ἀλλά
πολλοί καί ἐκ τῶν ἀρχιερέων ἱερέων. καί μοναχῶν μού ἐκεντοῦσι
τά σπλάγχνα καί μέ ξανασταυρόνουσοι. καί ὅλως διόλου ἐμίαναν
τό ἅγιον σχῆμα, καί ἀγγελικήν διαγωγήν. ἀλλά ταῦτα πάντα ὑπο-
μένω μέ ἄκραν ἀνεξικακίαν, περιμέρον τήν διόρθωσιν καί με-
τάνοιαν αὐτῶν ∴ ὅμος ἐτοῦτον δέν ἔπαυσα νά τόν ὁδηγῶ ἕως τήν σή-
μερον εἰς τό νά κάμη τό θελημά μου. δέν ἔπαυσα νά τόν φωνάζω
244 διαζώσης φωνῆς νά μή κάμνη ἐκεῖ νά ὁποῦ δέν μου ἀρέσουν, ἡ τόν
ἀφίνω καί ἀναχωρῶ. ἀλλ' αὐτός τήν φωνήν μου ἀκούοντας, καί
γινώσκοντας ὅτι κατά ἀλήθειαν ἐγώ εἰμί, καθῶς ἐπληροφορήθη
ὑπό τινῶν πνευματικόν καί ἐναρέτων δούλον μου πολλάκις τόν
ἐνθύμησα τήν προτέραν του διαγωγήν, μῆπος καί ἐπιστρέψη
πάλιν εἰς αὐτήν, ὅμος ὁ αὐτός ἔμεινεν πάλιν. διά τοῦτο λοιπόν εἶναι ἀ-
ναπολόγητος ἐνώπιον μου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ μέγας Γεώργιος, ἔπεσεν
εἰς τούς ἀχράντους πόδας τοῦ κυρίου μέ μεγάλην ταπείνωσιν καί
εἶπεν. ἐνθυμίσου κύριε τό αἷμα ὁποῦ ἔχυσα διά τήν ἐδικήν σου
ἀγάπην, καί χάρισε με αὐτήν τήν ψυχήν καί συγχωρησέτον. ναί

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

κύριε παρακαλώσε ἀξιοσέτον νά ποιῇ καί τό ποτήριον ὁπού ἐ-
245 πεθύμει ἀείποτε. Τότε ὁ βασιλεός μέ ἱλαρόν καί χαρούμενον πρό-
σωπον λέγει πρός αὐτόν Γεώργιε ἡγαπημένε μου, ἀς γένη καθώς θέλεις.
Τότε ἐσυκώθη ὁ ἅγιος χαρούμενος, καί ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως
μετά μεγάλης παῤῥησίας. Ὁ δέ βασιλεός ἄπλυσε τό ἀριστερόν του
χέρι, καί ἔπιρεν ἕνα ποτήριον θαυμαστόν, γεμάτον ἀπό ἕνα κόκκι-
νον πρᾶγμα εἰς εἶδος οἴνου. καί εὐλόγησεν αὐτό μέ τήν δεξιάν του
χείρα. εἶτα τόν ἔδοσε εἰς τάς χείρας τοῦ ἁγίου Γεωργίου λέγων, τοῦτο
εἶναι τό ποτήριον τῆς ἀγάπης μου, δόσε νά τό ποιῇ. Ὁ δέ ἅγιος λαβόν
τό ποτήριον ἐκ τῆς χειρός τοῦ κυρίου μετά μεγάλης χαρᾶς ὑπέστρε-
ψε πρός τόν ἀδελφόν καί ἔδοσέτο τό ποτήριον εἰς χείρας του λέγον,
κάμε τόν σταυρόν σου καί ποῖε το. λαβῶν ὁ ἀδελφός τό ποτήριον
246 ἔκαμεν τρίς φορές τόν σταυρόν του καί τόν ἔπιε. ἦτον δέ γλυκύτατον
καί δέν ἐπαρομίαζε μέ κανένα γήϊνον πρᾶγμα ἡ γεῦσις του ὡς κα-
θῶς ἔπιε τό ποτήριον, ἐκυριεύθη ἡ ψυχή του ἀπό ἕνα ὑπερβολικόν,
ἔρωτα καί ἀγάπην θεϊκήν, ὥστε ἐκαίετο ἡ καρδία του, ὡς φλόγα πυ-
ρός. Λαβῶν ὁ ἅγιος Γεώργιος τό εὔκαιρον ποτήριον ἀπό τόν ἀδελφόν
ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τόν ναόν καί ἐστάθη εἰς τόν τόπον του, ἔδοσε
δέ τό ποτήριον εἰς τάς χείρας τοῦ κυρίου. Ὁ δέ ἀδελφός φλεγόμε-
νος ὑπό τοῦ θείου ἔρωτος, καί μή δυνάμενος πλέον νά ὑπομένη ἔξω,
εἰσέβη μέσα εἰς τόν ναόν εἰπῆγε δέ ἔμπροσθεν τοῦ θρόνου τῆς με-
γαλοσύνης, καί ἔπεσεν εἰς τούς ἀρχάντους πόδας τοῦ κυρίου ἡ-
μῶν ἡ Ἰησοῦ χριστοῦ, καί ἐνηγκαλήσθη αὐτά μετά μεγάλης
παρρησίας, καί κατεφίλει εἰς πολλήν ὥραν καί ὅλος διόλου
247 ἐκολλήθη ἡ ψηχήτου ὁπίσω του. καί δέν ἦτον τρόπος νά χωρισθῇ
πλέον ἀπ' αὐτοῦ, ἡ νά συκωθή. Ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησούς χριστός μέ
πραείαν φωνήν εἶπε, Γεώργιε, ἔπαρέτον καί πηγενέτο ὁποίσω διά
νά ἀγωνισθῇ, καί μέ πολλούς κόπους νά ἀποκτίση πάλιν τήν ἀγάπην με

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τήν ὁποίαν ὑστερήθη ἐκ τῆς ἀπροσεξίας καί ἀμέλειαν του, ὡς προτιμασθή,
καί ὅταν μετανοήσῃ τό θέλημά μου, ἐγώ πάλιν θέλω τόν ἀξιώσει νά ποιῇ τό ποτήριον τῆς τελείας μου ἀγάπης. Τότε ὁ μέγας Γεώργιος λαβών ἐκ τῆς χειρός, τόν ἐσύκωσεν. εἶτα καί οἱ δύω ὁμοῦ ἔβαλαν τρίς μετάνοιες ἕως ἐδάφους, καί ἐπροσκύνησαν τούς ἀχράντους πόδας τοῦ βασιλέως Χριστοῦ. ὁ δέ ἀδελφός ἔκαμε σχῆμα προσκυνήσεως εἰς πάντας τούς ἁγίους. Εἶτα καί οἱ δύω ὁμοῦ εὐγῆκαν ἔξω ἀπό τόν ναόν, καί πάλιν ἐκλείσθη ἡ θύρα τοῦ ναοῦ. ὁ δέ χορός τῶν ὁσιομαρτύρων πάλιν εὑρέθη εἰς τήν θάλαν οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν μαζήτους ἕως εἰς τήν θύραν τῆς θάλασσας. καί τόζαι μέ πραεῖαν φωνήν καί χαρούμενον πρόσωπον ἀπεκρίθησαν πρός τόν ἀδελφόν καί εἶπαν. ἀδελφέ βιάσε τόν ἑαυτόν σου ἰδού σέ περιμένομεν. καί ταῦτα εἰπών ἐπέστρεψαν εἰς τήν θάλασσαν. Ὁδέ μέγας Γεώργιος λαβών τόν ἀδελφόν, ἦλθαν πάλιν εἰς τό θαυμαστόν πρασιόν, καί περιφέροντω, θεωρῶντες τά θαυμαστά καί παράδοξα. Τότε ὕπεν ὁ ἀδελφός πρός τόν ὁδηγόν αὐτοῦ ἀδελφέ μου ἠγαπημένε, δέν εἶναι τρόπος καί μήν ὑπάγωμεν πλέον εἰς τόν κόσμον; καί νά μείνω ἐδῶ; Ἐκεῖνος δέ ἀποκριθείς ὕπε. ἔτζη εἶναι θέλημα τοῦ θεοῦ, καί οὕτως ἐπροστάχθημεν, ἀνάγκη εἶναι νά ὑπάγῃς ὀπίσω, καί νά προετοιμασθῆς μέ κάθε εἶδος ἀρετῆς φιλάγων πάσας τάς ἐντολάς τοῦ κυρίου ἀπαρασκεύαστα. καί νά δοκιμασθῆς ὡς χρυσίον ἐν χωνευτηρίῳ, καί ἔτζη νά ἔλθῃς ἐδῶ. καί ἐάν δέν κάμῃς οὕτως, ἀλλά μένεις πάλιν εἰς τήν προτέραν σου ἀμέλειαν, εἶσες τόν τόπον ὁπού δέχεται τούς ἀμελεῖς καί ἁμαρτωλούς. μόνον φιλάγου καί ἐνθυμοῦ τά ὅσια ἴδες καί ἄκουσες διά τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ. γίνωσκε ἀδελφέ μου καί τοῦτο. ὁ διάβολος ἐφθόνησεν ἐτούτην τήν χάριν ὁπού σου ἔκαμεν ὁ κύριος. καί θέλει συκινήσει μέγαν πόλεμον κατά σοῦ. καί πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου θέλεις περάσει, μέ θλίψεις καί ἀναστεναγμούς, καί μέ πολλούς καί διαφόρους πειρασμούς.

εἰκ. 248

εἰκ. 249

πλήν μὴ φοβᾶσαι οὔτε νὰ δηλιάσῃς ποσῶς. διότι ἡ χάρις τοῦ θεοῦ καὶ
τῆς θεοτόκου δὲν θέλουν σὲ ἀφήσει. καὶ ἐγὼ θέλω εἶμαι μετά σου πάντοτε,
πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. Ταῦτα εἰπὸν εὐγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι-
ελ. 250 ον εἶτα ἐκαμάν τρὶς φορὲς τὸν σταυρόν τους ἔμπροσθεν τῆς μεγάλης καὶ
ὑψηλῆς θύρας τοῦ παλατίου, καὶ ἄρχισαν νὰ περιπατοῦν τὴν ὁδὸν ἐντὸς
μέσῳ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς. Ὅταν δὲ περιπάτησαν ὀλίγον τοὺς
ἐφάνη ἐκείνη ἡ μικρὰ παρεμβολὴ τῶν νέων θείων ὅδε ἀδελφὸς τοὺς ἐ-
κίνησε μὲ περιέργειαν, μήπως καὶ γνωρίσῃ τινὰ ἐξ' αὐτῶν, πλὴν δὲν ἐ-
γνώρισε τινά. Περιπατοῦντας ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου. καὶ
περάσαντες αὐτὴν ἦλθαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους ἔπειτα
κατέβηκαν κάτω, καὶ περιπατήσαντες ὀλίγον ἔφθασαν εἰς ἐκεῖνον
τὸν φοβερὸν λάκκον ὁ δὲ μέγας Γεώργιος εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὅσον με
τὸ χέρι σου, καὶ λαβὼν ἐκ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς ἀνέβηκαν ἐπάνω εἰς
τὸ γεφύρι καὶ περιεπάτουν χωρὶς φόβον ἢ δειλίαν. Καὶ ὅταν ἔφθασαν
ελ. 251 εἰς τὴν μέσην τοῦ γεφυριοῦ, ἐστάθη ὁ ἅγιος Γεώργιος, καὶ γυρίσας τὸ
περιπόθητον αὐτοῦ πρόσωπον πρὸς τὸν ἀδελφόν, λέγει αὐτῷ· ἀδελφέ-
μου ἠγαπημένε, ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν διάζεται, καὶ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτήν. ἴδες τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ θεοῦ, μὴ φανῇς λιπόρ ἀχάριστος πρὸς τὸν εὐεργέτην σου θεόν. ἀγωνίσου διὰ νὰ ἀποκτήσῃς πάλιν
τὴν προτέραν του ἀγάπην προετοιμάσου διὰ νὰ ποιῇς τὸ ποτήριον τῆς
τελείας του ἀγάπης. ἡ χάρις τοῦ θεοῦ, καὶ τῆς θεοτόκου δὲν θέλουν σὲ ἀφι-
σῃ ὀρφανόν. οὔτε ἐγὼ θέλω σὲ ἀφήσει μοναχόν καὶ ἀβοήθητον. Ταῦτα
εἰπὼν ἐκαμέν τρὶς φορὰς τὸν τύπον τοῦ τιμίου σταυροῦ εἰς τὸ πρόσωπον
τοῦ ἀδελφοῦ λέγοντας, ὑπεραγία θεοτόκε βοήθησον τὸν δοῦλόν σου. ταῦ-
τα εἰπὸν ἀνελήφθη ἀπ' ἔμπροσθέν του καὶ ἔμεινεν ἄφαντος. ὁ δὲ ἀδελφὸς
ἔμεινεν μόνος του εἰς τὸ μέσον τοῦ τρομεροῦ γεφυριοῦ. τότε δὴ τότε
ελ. 252 ἐβγῆκαν μεγάλαι βροντὲς καὶ ταραχαὶ τρομεραὶ κάτωθεν ἀπὸ τὸν
λάκκον τῶν κολάσεων. καὶ ἤκουεν ἀφρίες φωνὲς ὅπου ἔλεγαν, τώρα ὅπου

ἔμεινεν μοναχός ἀς τόν κρημνήσωμεν κάτω; ἄλλοι δέ ἐφώναζαν ἰδοῦ
ἄνθρωπος ὁποῦ θέλει νά πολεμίσει μέ ἡμᾶς, καί δέν ἠξεύρει πῶς ἔχωμεν
νά τόν κρημνήσωμεν τώρα. ἔτριζαν τούς ὀδόντας αὐτῶν καταπάνω του,
φωναζοντες μέ τάς μεγάλης κραυγῆς ἔλεγον, νά τόν κριμνήσωμεν τώ-
ρα πρίν ἔλθη ὁ Γεώργιος καί τόν πάρη ἀλλ' ὅμος εἰς μάτην ἐκοπίαζαν
οἱ ἀδύνατοι, διότι δέν ἠμπόρει νά πλησιάσει τινάς κοντάτου, μόνον τα-
ραχαῖς ἔκμαναν, καί ἔσηαν τό γεφύρι δυνατά ὡς φύλλων δένδρου
ἐν καιρῷ σφοδροῦ ἀνέμου. Ὁδέ ἀδελφός ὥντας ἀβοηθητος, καί μή δυ-
νάμενος οὔτε ἐμπρός νά ὑπάγη, οὔτε ὀπίσω, διά νά λυτρωθή ἐκ τῶν
χειρῶν τῶν δαιμόνων ἀτενησας τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἰς τόν οὐρανῶν
σελ. 253 ὕπεν. κύριε, τίς δύναται νά βοηθήση τόν ἄνθρωπον ἐδῶ; Τότε ἀπό τόν
οὐρανόν ἦλθε φωνῇ βροντόδης οὕτω λέγουσα. τά καλά ἔργα βοηθοῦ-
ναι αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἐξόν ἄν κάμη ἡ θεοτόκος μαμία εὐσπλαγ-
χνίαν καί βοήθειαν μέ τήν φωνήν ταύτην, ἔπαυσαν αἱ ταραχαῖ τῶν
δαιμόνων. Ὁδέ ἀδελφός ἐπικαλέσθη τήν βοήθειαν τῆς θεοτόκου,
καί τοῦ ἁγίου Γεωργίου. καί μέ τήν βοήθειαν αὐτῶν εὐρέθη εἰς τόν
ἑαυτόν του. καί οὕτως ἔλαβε πέρας ἡ ὥρασις. Ὁδέ ἀδελφός ἐδόξα-
σε τόν θεόν ἐκ βάθους καρδίας νοερός. εἰς τοσαύτην χάριν καί εὐερ-
γεσίαν ὁποῦ ἔκαμεν εἰς αὐτόν ὁ κύριος καί οἰκονόμησε νά ἰδή τοι-
αῦτα μυστύρια διά τήν σωτηρίαν του. εὐχαρίστησε καί τόν αὐτοῦ
ὁπλίτην ὁδηγόν, τόν ὑπερασπιστήν αὐτοῦ καί ἀντιλήπτορα. τόν εὐερ-
σελ. 254 γέτην τόν ἐγγυητήν. καί καταφυγήν βοηθόν καί ῥύστην καί ἄγρυπνον
αὐτοῦ φύλακα, τόν ὑπέρθαυμάστον λέγω ἅγιον Γεώργιον, τόν
ἔξαρχον πάντων τῶν μαρτύρων τόν μέγαν στρατάρχην τοῦ μεγάλλου
βασιλέως χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν ᾧ ἡ δόξα καί τό κράτος, σύν τῷ ἀνά-
ρχῳ αὐτοῦ πατρί. καί τῷ παναγίῳ καί ἀγαθῷ καί ζωοποιῷ αὐτοῦ
πνεύματι. νύν καί ἀεί, καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

Ἴσον ἀπαράλλακτον ἐκ τοῦ Κώδικος τῶν Ἰωασαφαίων, ἀντιγράφη διά
χειρός Θεοδούλου Μ. Λαυρίωτου τοῦ Κρητός τό 1929 τῇ 11 Δεκεμβρίου